

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
ΜΠΟΥΓΑ

Ι40ς

Πανελλήνιος Μαθητικός
Διαγωνισμός Λογοτεχνίας

“Σοφία Φίλντιση-Το δέντρο της Σοφίας”

ΔΙΑΚΡΙΘΕΝΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ &
ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ζήσης Νίκζας "Η καταγάλανη θάλασσα"	σελ. 4
Βασίλης Αλουμάνης "Μια ξεχωριστή φιλία".....	σελ. 5
Νεφέλη Νιάρχου "Συννεφούπολη".....	σελ. 6
Ομαδική Εργασία "Βοηθήστε με"	σελ. 7
Οριάνα Γκόνη (Εικαστική δημιουργία).....	σελ. 9
Στέφανος Διμπιτόντης "Το νερό είναι ζωή".....	σελ. 10
Μαριάνα Βαρδάκη	σελ. 11
Στεργιάνα Βάρδα "Η φιλία πάντα θα νικάει".....	σελ. 12
Κατερίνα Τσιράογλου "Το τσαντισμένο συννεφάκι και τα δυο ελαφάκια"....	σελ. 13
Τόνια Αργυροπούλου (Εικαστική δημιουργία).....	σελ. 14
Ραφαέλα-Ζαχαρένια Λάσκαρη (Εικαστική δημιουργία).....	σελ. 14
Αιμιλία Νταμιάνη "Ένα καπέλο για την Ειρήνη"	σελ. 15
Ελευθερία Τζώκα "Η Μία αλλάζει τη χώρα"	σελ. 17
Ιωάννα-Μαρία Παιδή (Εικαστική δημιουργία).....	σελ. 19
Αθηνά Γεωργακέλλου	σελ.20
Κατερίνα Πατρίκαλα "Το φως της μελωδίας".....	σελ. 23
Σταύρος Δρούγκας "Το Μεγάλο Όνειρο".....	σελ. 25
Κωνσταντίνα Πελέκη (Εικαστική δημιουργία)	σελ. 25
Βασιλική Μαραγκάκη "Η τελεία που έλειπε"	σελ. 26
Νικόλαος Ρουγκάλας	σελ.29
Δάφνη Σταμάτη "Το μυστικό της παλιάς γέφυρας"	σελ. 32
Μυρτώ-Καλομοίρα Τσάκωνα "Η δυστυχία του Κροίσου"	σελ. 33
Ηλίας Κάργας "Ο άνθρωπος που τα χάλασε όλα"	σελ. 35

Με αφορμή τον 14ο Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Λογοτεχνίας «Σοφία Φιλντιση - Το δέντρο της Σοφίας», μαθητές από δημόσια και ιδιωτικά Δημοτικά Σχολεία της Ελλάδας, καθώς και από ελληνόφωνα σχολεία του εξωτερικού, μεταμορφώθηκαν σε μικρούς λογοτέχνες, αντλώντας έμπνευση από τα βιβλία της συγγραφέως Λίλης Λαμπρέλλη “Το κρυμμένο νερό” και «Δέκα και ένα παραμύθια σοφίας για καιρούς κρίσης και άλλων δεινών».

Οι μικρότεροι μαθητές γνώρισαν τη μαγεία της τέχνης μέσα από τη ζωγραφική, δημιουργώντας τα δικά τους έργα βασισμένα στο βιβλίο «Τσουγκρούτ» της ίδιας συγγραφέως και του εικονογράφου Αχιλλέα Ραζή. Στις σελίδες που ακολουθούν, θα βρείτε τα διακριθέντα λογοτεχνικά κείμενα και τα έργα ζωγραφικής των μαθητών που συμμετείχαν στον διαγωνισμό.

Τα κείμενα έχουν διατηρηθεί στην αυθεντική τους μορφή, με μόνο τις αναγκαίες διορθώσεις σε ορθογραφικά λάθη. Ευχόμαστε να απολαύσετε, όπως κι εμείς, ένα μοναδικό ταξίδι στον κόσμο της λογοτεχνίας και της τέχνης, μέσα από τα μάτια και την ψυχή των παιδιών.

Θερμές ευχαριστίες στην κριτική επιτροπή του γραπτού και του εικαστικού διαγωνισμού, καθώς και σε όλους τους εκπαιδευτικούς για την πολύτιμη υποστήριξη τους.

Κριτική επιτροπή:

Αχιλλέας Ραζής (συγγραφέας-εικονογράφος),

Παναγιώτης Καραμούζης (εκπαιδευτικός-συγγραφέας),

Κωνσταντίνα Δουβόγιανη (συγγραφέας),

Φίλη Ντόγκα (εκπαιδευτικός-συγγραφέας),

Σταυρούλα Γρουσουζάκου (εκπαιδευτικός),

Ευσταθία Πράτη (φιλόλογος),

Γαρυφαλιά Τεριζάκη (νηπιαγωγός) και Χριστίνα Λίμιζα (φιλόλογος).

Η καταγάλανη θάλασσα

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια από τις πολλές όμορφες παραλίες της Ελλάδας μαζεύτηκε μια παρέα παιδιών για να παίξουν και να κολυμπήσουν. Όταν όμως έφτασαν εκεί απογοητεύτηκαν και διαπίστωσαν με πολύ λύπη ότι η παραλία έγινε ένας απέραντος σκουπιδότοπος. Το χειρότερο ήταν ότι βρήκαν ένα νεκρό δελφίνι στην ακτή που το είχε ξεβράσει το κύμα.

Τα παιδιά βλέποντας αυτήν την κατάσταση έκαναν μια συγκέντρωση να συζητήσουν τι έπρεπε να κάνουν και να βρουν λύση για όλο αυτό. Τότε αποφάσισαν να μαζέψουν όλα τα σκουπίδια και να καθαρίσουν την παραλία. Πήραν μεγάλες χάρτινες σακούλες έβαλαν γάντια και έπιασαν δουλειά.

Πιο πέρα περνούσαν πολλοί περαστικοί και σταματούσαν και έβλεπαν τι έκαναν τα παιδιά και έφευγαν. Κάποια στιγμή ένας κύριος που είχε έναν σκύλο σταμάτησε και τους χαιρέτησε, τους φώναξε όλους όσους καθόταν τριγύρω και τους είπε:

- Έι, εσείς τι κάθεστε και κοιτάτε; Ελάτε να βοηθήσουμε τα παιδιά. Αν βάλουμε όλοι ένα χεράκι θα τελειώσουν πιο γρήγορα! Εξάλλου, η παραλία είναι για όλους, όλοι θα την απολαύσουμε αν είναι καθαρή για όλους μας!

Τότε ξεχύθηκαν όλοι να βοηθήσουν ακόμη και ο σκύλος του κυρίου που ξεσήκωσε και τους υπόλοιπους και κουβαλούσε με τα δόντια του διάφορα απορρίμματα, πλαστικά μπουκάλια, τενεκαδάκια αναψυκτικών και τα πετούσε στις χάρτινες σακούλες. Ξαφνικά ένα θέαμα στη θάλασσα τους έκανε να πάρουν ένα μικρό διάλειμμα. Ένα θέαμα όμορφο που θα ήταν ομορφότερο χωρίς τα σκουπίδια τριγύρω!

Ένα κοπάδι από δελφίνια έκανε βουτιές στη θάλασσα και ήταν σαν να χορεύουν. Εκεί, θα ήταν και το καημένο δελφινάκι που βρήκανε στην ακτή, αν ζούσε, σκεφτόταν ένα από τα παιδιά της παρέας και συνέχισε να καθαρίζει.

Τα δελφίνια που είδαν τι ακριβώς κάνανε οι άνθρωποι στην παραλία κατάλαβαν. Κι έτσι άρχισαν να βοηθούν και αυτά με ότι σκουπίδι έβρισκαν μέσα στη θάλασσα. Το έπιαναν με το ράμφος τους και το έβγαζαν στην ακτή να τα μαζέψουν οι άνθρωποι. Όταν άρχισε να νυχτώνει η ακτή ήταν πεντακάθαρη και τα παιδιά κουρασμένα.

- Άντε νύχτωσε πάμε να ξεκουραστούμε, είπε ο ένας της παρέας.

- Μα δεν προλάβαμε να παίξουμε ούτε να κάνουμε βουτιά! είπε λυπημένος ένας άλλος.

- Δεν πειράζει τουλάχιστον αύριο το πρωί που θα έρθουμε θα είναι πεντακάθαρη η ακτή και η θάλασσα καταγάλανη.

Αφού καληνύχτισαν όλοι ξεκίνησαν ο καθένας για το σπίτι του με απέραντη ευχαρίστηση και συμφώνησαν ότι θα προσπαθούν μια φορά την εβδομάδα να φροντίζουν η ακτή να είναι καθαρή και η θάλασσα καταγάλανη!!!

Μια ξεχωριστή φιλία

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα ορεινό χωριό, ζούσε ένα αγοράκι που το έλεγαν Γιωργάκη μαζί με τους γονείς του. Ο Γιωργάκης είχε φτιάξει ένα δεντρόσπιτο στην αυλή του σπιτιού του και του άρεσε να παρατηρεί με τα κυάλια του το καταπράσινο δάσος που φαινόταν στο απέραντο βουνό. Ήθελε πολύ να πάει, να εξερευνήσει το δάσος. Γι' αυτό λοιπόν, μια μέρα έβαλε σε μια τσάντα φαγητό και νερό και ξεκίνησε για το μεγάλο ταξίδι.

Πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο βουνό και τραγουδώντας ανηφόρισε προς το καταπράσινο δάσος. Ήταν ενθουσιασμένος με αυτά που συναντούσε. Ψηλά δέντρα που ανάμεσα από τα φύλλα τους έμπαινε το φως του ήλιου, το κελάηδημα των χρωματιστών πουλιών και τα χαριτωμένα ζωάκια του δάσους.

Το μάγεψε η ομορφιά του δάσους τόσο πολύ που δεν κατάλαβε ότι νύχτωσε. Τότε προσπάθησε να βρει το μονοπάτι που θα τον οδηγούσε στο χωριό αλλά δεν μπορούσε να το βρει γιατί είχε σκοτάδι. Φοβισμένος έκατσε σε ένα δέντρο και σκέφτηκε:

- Τι θα κάνω τώρα; Δε μπορώ να γυρίσω στο χωριό! Τότε μέσα στο σκοτάδι ακούστηκε μια φωνή.

- Εγώ θα σε βοηθήσω να γυρίσεις στο χωριό σου.

Ο Γιωργάκης φοβήθηκε και κρύφτηκε πίσω από το δέντρο όταν εμφανίστηκε μπροστά του ένα αρκουδάκι.

- Πώς μπορείς να με βοηθήσεις; είπε στο αρκουδάκι ο Γιωργάκης.

- Θα σε πάω στις νεράιδες που ξέρουν τα μυστικά του δάσους και θα σου δείξω το μονοπάτι.

- Σ' ευχαριστώ καλέ μου φίλε. Τότε το αρκουδάκι και ο Γιωργάκης ξεκίνησαν για τις νεράιδες.

Ξαφνικά, καθώς περπατούσαν, ακούστηκε ένας θόρυβος και το αρκουδάκι πιάστηκε σε μια παγίδα.

- Αχ, τι θα κάνω τώρα;

- Εγώ θα σε βοηθήσω, μείνε ακίνητος και θα τραβήξω το πόδι σου από την παγίδα.

Ο Γιωργάκης έβαλε όλη του τη δύναμη και κατάφερε να ελευθερώσει το αρκουδάκι.

- Σε ευχαριστώ πολύ, είσαι έτοιμος να πάμε στις νεράιδες;

- Ναιαιαι...

Έτσι ξεκίνησαν για να βρουν τις νεράιδες και σε λίγο έφθασαν σε ένα μαγικό μέρος όπου πετούσαν λαμπερές όμορφες νεράιδες. Το αρκουδάκι είπε στις νεράιδες να βοηθήσουν τον Γιωργάκη να βρει το δρόμο για το σπίτι του και αυτές δέχτηκαν.

Ο Γιωργάκης αφού αγκάλιασε το αρκουδάκι του υποσχέθηκε ότι θ' ανεβεί στο βουνό να το βλέπει και πήγε μαζί με τις νεράιδες για να τον πάνε στο σπίτι του.

Το αρκουδάκι και Γιωργάκης μοιράστηκαν χρόνο, κόπο, εμπειρίες κυρίως όμως μοιράστηκαν αγάπη και νοιάζονταν ο ένας για τον άλλον.

Συννεφούπολη

Μια φορά ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν Αριάδνη. Το όνειρό της ήταν να σπουδάσει κτηνίατρος, γιατί αγαπούσε πολύ τα ζώα και όταν έβλεπε κάποιο ζωάκι τραυματισμένο ήθελε πάντα να το βοηθήσει. Όταν ήταν μικρή, είχε ένα γατάκι που το έλεγαν Πηνελόπη και μια μέρα ένα αυτοκίνητο πάτησε το πόδι του και δεν κατάφερε κανένας να το σώσει. Λυπήθηκε τόσο πολύ που αποφάσισε κανένα ζωάκι να μην τραυματιστεί ξανά.

Η Αριάδνη, ενώ δεν είχε πολλούς φίλους γιατί ήταν ντροπαλή, είχε μια κολλητή φίλη που την έλεγαν Μαργαρίτα. Η Μαργαρίτα ήταν ένα πολύ καλό και ευγενικό κορίτσι που το όνειρό της ήταν να γίνει δασκάλα. Οι δυο φίλες αποφάσισαν να ταξιδέψουν με τρένο για να πάνε σε μια σχολή στην Αθήνα να μάθουν αυτό που αγαπούν και να μένουν μαζί στο ίδιο σπίτι. Μάζεψαν τα πράγματά τους, αποχαιρέτησαν τους γονείς τους και μπήκαν στο τρένο.

Το τρένο αυτό έκανε πολλές στάσεις και έπαιρνε πολύ κόσμο. Τότε μπήκε στο τρένο ένα κορίτσι που το λέγανε Εύα και είχε ένα σκυλάκι που το έλεγαν Λούσι. Αμέσως η Αριάδνη και η Μαργαρίτα έγιναν φίλες με την Εύα και έπαιζαν με τη Λούσι. Αργότερα, μπήκαν και άλλα παιδιά στο τρένο που είχαν συγκρότημα ροκ και παίζανε μουσική. Τα κορίτσια γίνανε αμέσως φίλοι και τους άρεσε η μουσική τους. Κάθε φορά που το τρένο σταμάταγε έμπαινε ακόμα πιο πολύς κόσμος και γινόντουσαν όλοι μαζί μια μεγάλη παρέα.

Ξαφνικά μπήκε μια μεγάλη λάμψη στο τρένο και έσβησαν όλα τα φώτα. Για πολύ ώρα, κανείς δεν έβλεπε τίποτα. Είχαν αρχίσει όλοι να φοβούνται. Μετά από λίγο εμφανίστηκε ένα πολύ φωτεινό φως και παραλίγο να τυφλωθούν από τη λάμψη. Το τρένο ξεκίνησε να προχωράει, αλλά δεν προχωρούσε στο δρόμο, αλλά σε μαγικές ράγες που ανέβαιναν ψηλά στον ουρανό. Ανέβαιναν πάνω από τα σύννεφα και πιο ψηλά, πιο ψηλά.... Τότε κατάλαβαν ότι το τρένο τους πήγαινε σε ένα μαγικό μέρος πάνω από τα σύννεφα.

Το τρένο σταμάτησε σε μία πόλη που είχε μια μεγάλη ταμπέλα που έλεγε με μεγάλα πολύχρωμα γράμματα «Συννεφούπολη». Κατέβηκαν όλοι μαζί στην πόλη στην αρχή φοβισμένοι, αλλά μετά τους άρεσε πάρα πολύ. Όλα τα παιδιά δεν περπατούσαν σε δρόμους, αλλά σε μαγικά σύννεφα. Παντού υπήρχε χαρά, πολύχρωμα κτίρια και άνθρωποι.

Έτσι, η Αριάδνη και η Μαργαρίτα μαζί με όλους τους φίλους τους σταμάτησαν να είναι λυπημένοι και φοβισμένοι γιατί σε αυτή την πόλη οι καρδιές τους ήταν γεμάτες χαρά και είχαν ο ένας τον άλλον. Εκεί, η Αριάδνη πραγματοποίησε τα όνειρά της και βοηθούσε ζωάκια, αλλά και η Μαργαρίτα και όλα τα παιδιά ήταν χαρούμενα γιατί αυτή η μαγική πόλη πραγματοποίησε όλα τα όνειρά τους.

Βοηθήστε με!

Κάποτε υπήρχε μία πανέμορφη λίμνη στο κέντρο μιας γραφικής πόλης. Η λίμνη έδινε ζωή στην πόλη. Τα δέντρα και τα λουλούδια τη στόλιζαν με την ομορφιά τους κι εκείνη τα φρόντιζε προσφέροντάς τους το πολύτιμο δώρο της, το νερό. Στις όχθες της μαζεύονταν πουλάκια για να δροσιστούν και της χάριζαν τη μελωδία τους. Στα καταγάλανα νερά της κολυμπούσαν χαρούμενα ψαράκια που της γέμιζαν με αγάπη την καρδιά, ενώ τα αδέσποτα ζώακια της πόλης έβρισκαν καταφύγιο στις ακτές της και της εμπιστεύονταν τα προβλήματά τους. Τα παιδιά συνήθιζαν να διασκεδάζουν παίζοντας με τα κυματάκια στις άκρες της και ύστερα κουρασμένα, καθόντουσαν στα κατάλευκα βότσαλα και της κρατούσαν συντροφιά. Τότε εκείνη γαλήνευε ακόμα περισσότερο.

Η λίμνη αισθανόταν ευτυχία και υπερηφάνεια που όλα τα πλάσματα γύρω της την αγαπούσαν και την καμάρωναν. Όμως, σιγά-σιγά οι άνθρωποι άρχισαν να αδιαφορούν για τη λίμνη τους. Δεν την πρόσεχαν και τη ρύπαιναν με σκουπίδια. Σε λίγο καιρό η λίμνη άλλαξε εντελώς. Έχασε την ομορφιά και τη γαλήνη της. Τα νερά της από γαλανά έγιναν θολά και σκούρα και πάνω τους αντί να κολυμπούν πάπιες, κύκνοι και ψαράκια, κολυμπούσαν τενεκεδάκια, σακούλες και μπουκάλια.

Άρχιζε να στερεύει λοιπόν το νερό της λίμνης, γιατί εκείνη λυπόταν, φοβόταν και θύμωνε που οι άνθρωποι τη βασάνιζαν και την κατέστρεφαν και το νερό της κούρνιαζε τρομαγμένο στο βυθό της. Μετά από πολλή σκέψη η λίμνη αποφάσισε να φύγει από την αφιλόξενη πλέον πόλη και να πάει να ζήσει σε κάποιο άλλο μέρος που θα τη σέβονταν. Θέλησε όμως να δώσει στους ανθρώπους της πόλης μια τελευταία ευκαιρία και να τους προειδοποιήσει για τη φυγή της.

Ζήτησε αρχικά βοήθεια από τα ζώα. “Βοηθήστε με” είπε η λίμνη κι εκείνα αμέσως κολύπησαν στα θολά νερά της και μάζευαν τα σκουπίδια, πιστεύοντας ότι οι άνθρωποι θα τα δουν, θα καταλάβουν το λάθος τους και θα αλλάξουν συμπεριφορά. Οι άνθρωποι όμως δεν έδιναν σημασία. Έτσι, η λίμνη στράφηκε στα λουλούδια, στα φυτά και στα δέντρα. “Βοηθήστε με” τους είπε και τα λουλούδια έπαψαν να σκορπίζουν το άρωμα και το χρώμα τους, τα φυτά μαραίνονταν και τα δέντρα έκρυβαν τους καρπούς και τα φύλλα τους.

Τι κι αν η λίμνη έχανε την ομορφιά της όλο και περισσότερο, οι άνθρωποι αδιαφορούσαν. Έπειτα, η λίμνη φώναξε κοντά της τα ψάρια. “Βοηθήστε με” τα παρακάλεσε κι εκείνα έκοψαν καλάμια και έγραψαν με αυτά στην επιφάνεια των βρόμικων νερών μηνύματα στους ανθρώπους για το μέλλον της λίμνης. Όμως, τα μηνύματα χάνονταν μέσα στα σκουπίδια και οι άνθρωποι δεν είχαν την υπομονή να τα διαβάσουν και προσπερνούσαν αδιάφορα. Στη συνέχεια, η λίμνη κάλεσε τα πουλιά. “Βοηθήστε με” τα ικέτεψε κι εκείνα σταμάτησαν να κελαηδούν γλυκά και με βραχνή ανθρώπινη φωνή ψιθύριζαν στους ανθρώπους: “Η λίμνη είναι η ζωή μας! Μην την καταστρέφετε!” Όμως, η βουή της πόλης κάλυπτε τις φωνές των πουλιών κι οι άνθρωποι δεν άκουγαν.

Τότε η λίμνη κοίταξε ψηλά και είπε στον ουρανό: “Βοήθησέ με” κι εκείνος αμέσως έκρυψε τον ήλιο πίσω από άγρια, γκρίζα σύννεφα και έστειλε μια τρομερή καταιγίδα που εμπόδιζε τους ανθρώπους να την πλησιάσουν. Τα νερά της βροχής όμως ερχόταν ορμητικά από τους δρόμους και παρέσερναν κι άλλα σκουπίδια μέσα στη λίμνη.

Τελευταία της ελπίδα ήταν τα παιδιά. Όταν τα είδε να παίζουν στις βρόμικες ακτές της, με όση δύναμη της είχε απομείνει τα παρακάλεσε: “Βοηθήστε με” κι εκείνα την πλησίασαν περισσότερο και ένιωσαν την πίκρα και τον φόβο της.

Άκουσαν την αλήθεια της λίμνης και είδαν το λάθος των ανθρώπων και αποφάσισαν να καταστρώσουν ένα σχέδιο για να σώσουν τη λίμνη και το μέλλον τους. Το ένα παιδί ειδοποίησε το άλλο και μαζεύτηκαν στις όχθες της όλα τα παιδιά της πόλης. Σκέφτηκαν, συζήτησαν και βρήκαν τη λύση. Θα έφτιαχναν πίνακες και αγάλματα γύρω από τη λίμνη, που θα αφηγούνταν την ιστορία της κι όλα αυτά φτιαγμένα από τα σκουπίδια που τη ρύπαιναν. Στρώθηκαν στη δουλειά. Δούλευαν για μέρες, αλλά στο τέλος το έργο τους ήταν εντυπωσιακό. Οι άνθρωποι σταματούσαν για να το θαυμάσουν και αντιλήφθηκαν το κακό που είχαν προκαλέσει. Μετάνιωσαν για την αδιαφορία τους και υποσχέθηκαν στα παιδιά ότι όχι μόνο θα καθαρίσουν τη λίμνη, αλλά θα την προσέχουν και θα την προστατεύουν για πάντα.

Τώρα πια τα πουλιά κελαηδούν ευτυχισμένα τις μελωδίες τους, τα ψάρια κολυμπούν χαρωπά και τα ζωάκια δροσίζονται στα καθαρά νερά με ευγνωμοσύνη. Τα δέντρα ανθισμένα, καταπράσινα, γεμάτα καρπούς χαρίζουν τη σκιά τους ενώ το άρωμα των λουλουδιών μαγεύουν τους φίλους της λίμνης.

Η λίμνη είναι πάλι γαλήνια και σκορπίζει γύρω της τη χαρά και την ελπίδα μιας όμορφης ζωής.

Οι μαθητές:

Αντωνίου Ιωάννης
Αποστόλου Ευάγγελος
Βαφιάς Νικόλαος
Γιαννουλάκης Παναγιώτης
Δάλλα Μαργαρίτα
Δρόσος Γεώργιος
Ιωάννου Στέφανος
Κουλτούκης Απόστολος

Λιάτσου Σοφία
Λώλος Αλέξανδρος
Μιχαήλ Μαρία
Ντελαμπή-Καλαντζή Αμέλια
Παλαιοπάνος Παύλος
Πύλλη Αναστασία
Ράιδος Σταμάτιος
Σιαχούλης Απόστολος
Σκλουπιώτης Ορέστης

Οριάνα Γκόνη

Εκπαιδευτήρια Κωστέα-Γείτονα- CGS

9

Α' Δημοτικού

Στέφανος Διμπιτούζης

1ο Δημοτικό Σχολείο Πόλεως Ρόδου

Το νερό είναι ζωή

Το νερό είναι σαν χρυσό,
τρέχει, παίζει, γελάει, χορεύει στο φως.
Στις λιμνούλες το βλέπεις να λάμπει,
στις θάλασσες απλώνεται και χάνεται.

Στη βροχή πέφτει απαλά,
σε ποτάμια κυλάει δυνατά.
Από το βουνό μέχρι τη θάλασσα,
το νερό ταξιδεύει και δεν σταματά.

Το πίνουμε το ζούμε,
το χρειαζόμαστε πολύ.
Το νερό είναι ζωή για σένα
και για μένα, εσύ κι εγώ!

Κάποτε σε μια μικρή και απομακρυσμένη πόλη ζούσε ένα μικρό αγοράκι ο Πούμπι. Έμενε παρέα με τη μαμά του σε ένα μικρό σπίτι. Δεν είχε μπαμπά και ήταν φτωχός. Κάθε μέρα ο Πούμπι πήγαινε στο σχολείο του μόνος του, δεν ήταν μακριά, χωρίς τη μαμά του. Η μαμά του έφευγε νωρίς το πρωί και επέστρεφε αργά το απόγευμα.

Στο σχολείο του, στην ώρα του μαθήματος, του άρεσε να μαθαίνει καινούργια πράγματα, να κάθεται, να γελάει και να είναι στη μεγάλη παρέα, όπως αποκαλούσε την τάξη της κυρία Τσίμτουμ. Όμως, αυτό συνέβαινε μόνο την ώρα του μαθήματος. Στο διάλειμμα καθόταν μόνος του, τρώγοντας ένα ξερό κομμάτι ψωμί. Έβλεπε τη “μεγάλη παρέα” να τρώει, να γελάει και να συζητάει. Έτρωγαν συνήθως αφράτα κρουασάν και γλυκές σοκολάτες. Τα ρούχα του Πούμπι ήταν σκισμένα και ταλαιπωρημένα. Ένα μεσημέρι, όταν επέστρεφε στο σπίτι του, άκουσε έναν θόρυβο από ένα κουτί δίπλα σε ένα κάδο. Όταν πλησίασε κατάλαβε ότι ήταν ένα νιαούρισμα. Όταν άνοιξε το κουτί είδε ένα τοσοδούλικο και κάτασπρο μικρό γατάκι. Ήταν φοβισμένο και πεινασμένο.

Χωρίς δεύτερη σκέψη το πήρε στην αγκαλίτσα του και πήγαν σπίτι. Πάντα στο τραπέζι της κουζίνας υπήρχε ένα πιάτο με ότι φαγητό είχανε. Αυτή τη φορά όμως δεν το έφαγε μόνος του. Έφαγε λίγο και το μοιράστηκε παρέα με το γατάκι. Τώρα πια δεν πεινούσε. Μαζί έπαιζαν, αγκαλιάστηκαν, χαϊδεύτηκαν και μόλις έκανε τα μαθήματά του, τους πήρε ο ύπνος. Ο ένας ζέστεινε τον άλλον.

Όταν η μαμά του επέστρεψε, ξαφνιάστηκε πάρα πολύ, αλλά είδε το γιο της τρισευτυχισμένο που της είπε πώς βρέθηκε και η μαμά του το δέχτηκε. Από τότε και πέρα ανυπομονούσε για το διάλειμμα για να μοιράζεται το ψωμάκι του και να παίζει με τη φίλη του. Μέλοντι έτσι είχε ονομάσει τη γάτα του. Ένα μεσημέρι, όταν επέστρεφε από το σχολείο, συνέβη ένα ατύχημα. Ένα αμάξι περνούσε το δρόμο και μόλις είδε τον Πούμπι και τη Μέλοντι, κάτω στη διάβαση, που ήταν παρέα με το γιο της, έναν συμμαθητή του Πούμπι είδαν τον Πούμπι να κλαίει.

Μπήκαν στο αμάξι της και πήγαν στον κτηνίατρο, αφού η μόνη τραυματίας ήταν η Μέλοντι. Αφού έλαβε τη φροντίδα που έπρεπε, οδήγησε τον Πούμπι και τη Μέλοντι στο σπίτι τους. Όλοι μαζί, περίμεναν τη μαμά του Πούμπι και όταν ήρθε οι δύο γυναίκες συζητήσανε, ενώ τα παιδιά έπαιζαν και γελούσαν παρέα με τη Μέλοντι. Η καλή κυρία, είπε ότι ήθελε κάποιον να φροντίζει το σπίτι και να προσέχει το παιδί της, αλλά και το δικό της, αφού αυτή δούλευε πολλές ώρες.

Η μαμά του Πούμπι έλπιζε ότι ο Πούμπι θα πάρει μια μέρα κρουασάν και σοκολάτα και έτσι έγινε. Η μαμά του Πούμπι συμφώνησε ότι αυτή ήταν η δουλειά της τώρα και έβγαζε χρήματα.

Από δω και πέρα ο Πούμπι είχε μία πάρα πολύ μεγάλη οικογένεια, πήγαινε στο σχολείο με τον γιο της κυρίας και ήταν αχώριστοι φίλοι. Όλη η οικογένεια τάιζε και έπαιζε με τη Μέλοντι γιατί ήταν και αυτή μέσα στην οικογένεια.

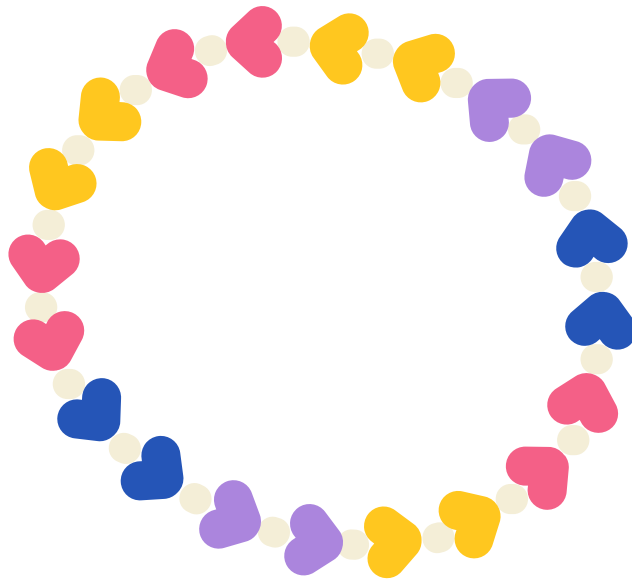
Η φιλία πάντα θα νικάει

Η φιλία πάντα θα νικάει
ακόμη και αν θυμώνεις
αν φοβηθείς
κι αν ντροπιαστείς.

Η φιλία θα σε κάνει να νιώσεις
καλύτερα θα ζωντανέψει
μέσα σου η αγάπη.

Η φιλία δε θα σε παρατήρει ποτέ
εσύ μόνο μπορείς να την παρατήσεις.

Αυτή είναι ένας καλός και πιστός φίλος σου
και μπορείς πάντα να την εμπιστευτείς

Το τσαντισμένο συννεφάκι και τα δύο ελαφάκια

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα δάσος μαγικό ήταν ένα συννεφάκι τσαντισμένο πολύ γιατί οι άνθρωποι βρόμιζαν το νερό. Τότε, τα δύο ελαφάκια βρήκαν τη λύση, αλλά με πολύ δυσκολία. Το συννεφάκι δεν ήθελε να βρέξει γιατί οι άνθρωποι βρόμιζαν το νερό και έλεγε στα ζώα:

- Εγώ δεν βρέχω γιατί οι άνθρωποι δεν εκτιμούν το νερό καθόλου. Το βρομίζουν, αφήνουν τις βρύσες ανοιχτές....δεν πάει άλλο αυτό το θέμα.

Αλλά τα ζώα δε μπορούσαν βέβαια να επιβιώσουν. Χρειάζονταν νερό, φαί. Και θα μου πεις φαί δεν είχαν; Όχι, δεν είχαν λόγω ότι δεν ποτίζονταν τα κτήματα των ανθρώπων για να πάνε να φάνε. Τότε τα δύο ελαφάκια έπρεπε να βρουν έναν τρόπο. Παρακάλεσαν το συννεφάκι, αλλά δεν δούλεψε. Τότε σκέφτηκαν, μήπως μπορούσαν να το πούνε στους ανθρώπους. Αλλά πώς να το πούνε; σκέφτηκαν τα δύο ελαφάκια.

-Μήπως να τους μιλήσουμε;

-Δε νομίζω να δουλέψει γιατί μιλάμε ελαφίσια.

-Τότε τι να κάνουμε;

-Δεν ξέρω...

-Ωχ, όχι. Ένα παιδί, πάμε να φύγουμε τρέξε!

-Ωχ, δύο ελαφάκια γιατί τρέχουν;

-Τι δεν μας φοβάται, μήπως να το πλησιάσουμε;

-Ναι έλα, αλλά μετά θα φύγουμε γιατί πρέπει να πάμε να βρούμε νερό. Μου έχει μείνει μια σταγόνα.

Τα ελαφάκια κούνησαν το κεφάλι τους πάνω κάτω. Το παιδί τους έδωσε την τελευταία σταγόνα νερό.

-Ευχαριστούμε, είπαν κουνώντας το κεφάλι τους.

Τότε άρχισαν σιγά σιγά να φεύγουν. Πηγαίνοντας να βρουν νερό είχαν αρχίσει να κουράζονται, δεν έβρισκαν τίποτα. Το ένα ελαφάκι είχε απογοητευτεί και του είπε το άλλο ελαφάκι που ήταν και αδέρφια.

-Έλα, μη στενοχωριέσαι όλα καλά θα πάνε, θα βρούμε νερό και θα πούμε στους ανθρώπους να μην ξαναπετάξουν σκουπίδια γιατί όλα εξαιτίας τους γίνονται.

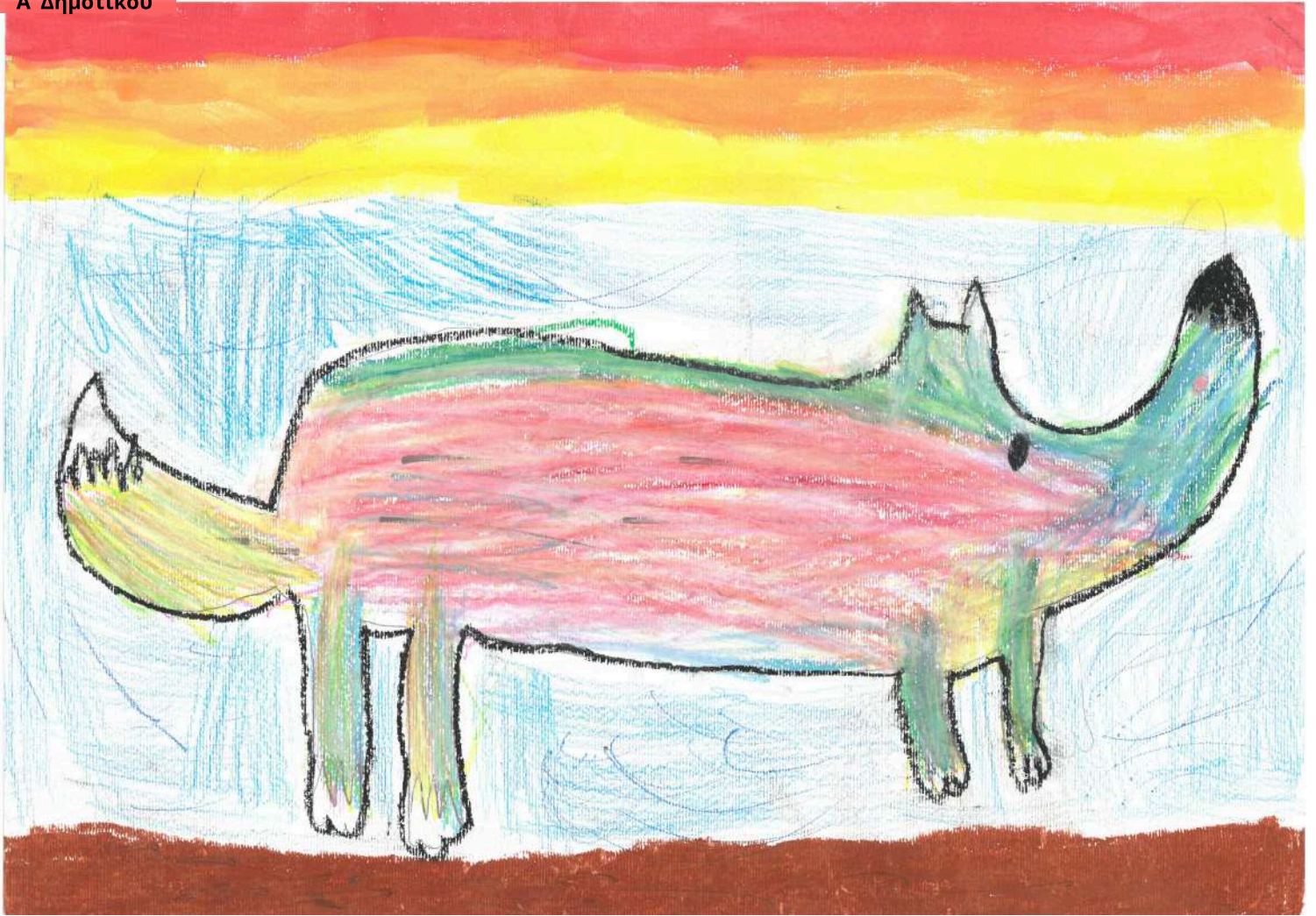
-Εντάξει, δεν στενοχωριέμαι άλλο, αλλά ελπίζω να βρούμε νερό.

-Θα βρούμε γιατί σε λίγο φτάνουμε στον προορισμό μας, δηλαδή στο μέρος που πρέπει να φτάσουμε.

Τότε το συννεφάκι αναρωτιέται γιατί το κάνουν αυτό; Δεν φταίνε τα ζώα αλλά οι άνθρωποι. Τότε τα ζώα, αφού φτάσανε εκεί που έπρεπε, άρχισαν να ξανα παρακαλάνε το σύννεφο.

-Σε παρακαλούμε δώσε μας νερό, διψάμε, πεινάμε και θα πούμε στους ανθρώπους να μην πετάνε σκουπίδια στο νερό και για να μην αφήνουν τις βρύσες ανοιχτές.

Και τότε άρχισε να βρέχει! Το συννεφάκι ξετσαντίστηκε. Τα ζώα κουνώντας το κεφάλι τους είπαν στους ανθρώπους να μην πετάνε σκουπίδια και να μην αφήνουν τις βρύσες ανοιχτές και έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Ραφαέλα-Ζαχαρένια Λάσκαρη
18ο Δημοτικό Σχολείο Ρόδου

Ένα καπέλο για την ειρήνη

Η ιστορία μας αρχίζει μια ηλιόλουστη μέρα της άνοιξης σε μια μικρή, ορεινή πόλη της Ελλάδας, μια πολιτεία που φάνταζε μαγική, αφού εκεί οι άνθρωποι ζούσαν ειρηνικά μεταξύ τους, ήταν πάντα χαμογελαστοί και η πόλη είχε παντού χρώματα. Για παράδειγμα τα σπίτια ήταν κόκκινα και πράσινα, οι σκεπές τους πολύχρωμες, τα παγκάκια μπλε και τα σχολεία είχαν ζωγραφισμένα στους τοίχους μεγάλα ουράνια τόξα, ήλιους και καρδιές. Παντού στην πόλη άκουγες χαρούμενες φωνές παιδιών.

Σε αυτή την πολιτεία λοιπόν, στην οδό Ευθυμίας 16 σε μία όμορφη μονοκατοικία με ένα κήπο με πολλά λουλούδια έμενε ένας λίγο παχουλός με καστανά μάτια και μαλλιά, κεφάλτος κύριος σχεδόν εξήντα χρονών, ο κύριος Εύθυμης. Ο κύριος Ευθύμης κάθε πρωί είχε μία ρουτίνα. Σηκωνόταν νωρίς από το κρεβάτι του, πήγαινε στην κουζίνα να πάρει το πρωινό του, έπλενε τα δόντια του, ντυνόταν και πήγαινε στη δουλειά του. Ήταν υπάλληλος σε κεντρικό χρωματοπωλείο.

Εκείνο το ανοιξιάτικο πρωινό όμως δεν είχε όρεξη για δουλειά και αποφάσισε να πάει μια μεγάλη βόλτα κάτω από τον ζεστό ήλιο. Αφού ετοιμάστηκε, φόρεσε το αγαπημένο του καπέλο, ένα μαύρο καβουράκι με κόκκινη κορδέλα γύρω γύρω και ένα λευκό φτερό στην δεξιά άκρη του και βγήκε από το σπίτι του σιγοψιθυρίζοντας ένα χαρούμενο τραγούδι. Δεν ήξερε πού πήγαινε... Τελικά λίγη ώρα αργότερα έφτασε σε ένα μεγάλο καταπράσινο πάρκο λίγο έξω από την πόλη. Κάθισε να ξεκουραστεί σε ένα παγκάκι όταν ξαφνικά φύσηξε ένα δυνατό αεράκι και του πήρε το καπέλο.

Ο κύριος Ευθύμης με αγωνία άρχισε να το κυνηγάει και να ζητάει βοήθεια από τον κόσμο γύρω του. Το καπέλο όμως πήγε ψηλά και δεν μπορούσε να το φτάσει... Το κοίταζε να απομακρύνεται λυπημένος γιατί ήταν το αγαπημένο του καπέλο αφού το είχε αγοράσει πριν χρόνια με τα πρώτα χρήματα από τη δουλειά του. Ο κύριος Ευθύμης γύρισε στο σπίτι του απογοητευμένος.

Το καπέλο συνέχισε να παρασύρεται από τον αέρα όλο και πιο μακριά, ώσπου πέρασε τα σύνορα της χώρας, διέσχισε θάλασσες και μετά από μέρες και αρκετή ταλαιπωρία προσγειώθηκε κάπου στις χώρες της Μέσης Ανατολής. Εκεί, από ψηλά έβλεπε καπνούς και άκουγε πυροβολισμούς. Ξαφνικά ο αέρας σταμάτησε...

Το καπέλο προσγειώθηκε, ευτυχώς απαλά σε έναν κακοτράχαλο δρόμο και γέμισε σκόνη. Κοίταξε γύρω του και αντίκρισε κάτι αποκρουστικό. Παιδιά μικρά και πιο μεγάλα, μόνα τους στους δρόμους, πεινασμένα να κλαίνε. Άλλοι άνθρωποι νεκροί και τραυματίες ενώ παντού κυριαρχούσαν το αίμα, η δυστυχία και καμένη γη. Το καπέλο δεν ήξερε τι να σκεφτεί... πρώτη φορά έβλεπε τέτοιο θέαμα!

Ήθελε να κουνηθεί και να βοηθήσει αυτούς τους ανθρώπους και τον τόπο. Δεν καταλάβαινε γιατί ήταν όλοι έτσι και από πού ακούγονταν οι πυροβολισμοί. Δε φοβόταν, ήθελε απλά να τους βοηθήσει. Εκεί που το καπέλο είχε χαθεί στις σκέψεις του, ένα χέρι παιδιού το τράβηξε απότομα προς το μέρος του και το φόρεσε στο κεφάλι του που αιμορραγούσε, για να το προστατεύσει. Το παιδάκι έκατσε κάτω και αποκοιμήθηκε εξαντλημένο. Ξύπνησε λίγο αργότερα από έναν δυνατό πυροβολισμό. Με όσες δυνάμεις είχε άρχισε να τρέχει γρήγορα για να κρυφτεί. Ήταν πολύ φοβισμένο...

Στη διαδρομή τού έπεσε το καπέλο σε ένα στενάκι. Το καπέλο βρέθηκε μόνο του σε μια λίμνη αίματος στη σκοτεινιά. Αναπολούσε τις όμορφες μέρες με τον κύριο Ευθύμη και τους ατελείωτους περιπάτους τους... Είχε βραδιάσει όταν άκουσε βαριά και γρήγορα βήματα να πλησιάζουν... Ποδοπατήθηκε από τις μπότες στρατιωτών που έκαναν περιπολία στην περιοχή. Κοντά στο ξημέρωμα το καπέλο εκτοξεύθηκε πολλά μέτρα μακριά και προσγειώθηκε στο έδαφος ανώμαλα.

Λίγο αργότερα άκουσε από περαστικούς πως σ' εκείνη την περιοχή είχε πέσει μια βόμβα και είχε προκαλέσει μεγάλες καταστροφές. «Γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;» αναρωτήθηκε το καπέλο και εκείνη τη στιγμή άκουσε ένα κοριτσάκι με δάκρυα στα μάτια να ρωτάει τη μαμά του «Μαμάκα μου πότε θα τελειώσει ο πόλεμος;»

«Όστε, αυτός ο πόλεμος φταίει για όλες αυτές τις συμφορές», σκέφτηκε το καπέλο. Εκείνο το βράδυ ακούστηκαν σειρήνες, ουρλιαχτά ανθρώπων και πυροβολισμοί. Έπεφταν βόμβες από παντού... Οι στρατιώτες είχαν κάνει ακόμα μια επίθεση στην περιοχή.

Το καπέλο λαβωμένο και ταλαιπωρημένο, έψαχνε μια ελπίδα σωτηρίας... Ένα στρατιωτικό τανκ πέρασε από πάνω του και τότε εκείνος σκίστηκε σε πέντε κομμάτια. Αυτή ήταν και η τελευταία του ανάμνηση πριν σκορπίσουν τα κομμάτια του, το καθένα σε μία από τις πέντε ηπείρους της γης.

Το καπέλο που είχε δει πώς περνούσαν οι άνθρωποι στον πόλεμο έβαλε σκοπό της υπόλοιπης ζωής του να αναδείξει μέσα από τα κομμάτια του σε κάθε γωνιά του κόσμου την αξία της παγκόσμιας ειρήνης. Η ειρήνη είναι το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή των ανθρώπων, γιατί οι άνθρωποι μόνο σε έναν κόσμο ειρηνικό μπορούν να αναπτύξουν τον πολιτισμό τους, να είναι χαρούμενοι, να αγαπούν, να αισθάνονται ασφαλείς και να απολαμβάνουν όλα τα αγαθά. Χωρίς την ειρήνη ο κόσμος είναι μουντός και κυριαρχούν το μίσος, ο φόβος, η λύπη και το αίμα. Οι άνθρωποι χάνουν τις περιουσίες τους και πολλοί πηγαίνουν σε άλλες χώρες ζητώντας βοήθεια. Οι οικογένειες χωρίζονται και γονείς χάνουν τα παιδιά τους και τα παιδιά τούς γονείς τους.

Αν, κάποτε, συναντήσετε και εσείς ένα από τα κομμάτια του καπέλου που ακόμα ταξιδεύουν στον κόσμο, θυμηθείτε την ιστορία του και διαδώστε και εσείς στους φίλους και στις φίλες σας τις αξίες της ειρήνης και της ελευθερίας. Όσο για τον κύριο Ευθύμη, πρέπει να σας πω ότι αγόρασε ένα καινούργιο καπέλο και συνέχισε τη ζωή του χαρούμενος σε εκείνη τη μαγική πολιτεία.

Η Μία αλλάζει τη χώρα

Κάποτε υπήρχε μια μικρή χώρα. Το όνομα της ήταν Εγωιστοχώρα. Όλοι οι άνθρωποι στην εγωιστοχώρα ήταν εγωιστές, γκρινιάρηδες, λυπημένοι και θυμωμένοι και δεν μοιράζονταν τίποτα. Άμα τύχαινε να βρεθεί στο μετρό όλοι σε έσπρωχναν και σε πετούσαν στην άκρη. Και αν τύχαινε να σκοντάψεις και να πέσεις, κανείς δεν σε βοηθούσε. Πιο πιθανό ήταν να σε πατήσουν, να σου φωνάξουν ή να σου σφυρίξουν.

Στο σχολείο τα παιδιά μαθαίνουν να είναι εγωιστές, να μην βοηθούν τους άλλους, να μην έχουν καλούς τρόπους. Έκαναν μόνο ατομικές εργασίες. Στο διάλειμμα το κάθε παιδί καθόταν και έπαιζε μόνο του. Στην τάξη το κάθε παιδί είχε το δικό του θρανίο. Ο ένας μαθητής ανταγωνίζονταν τον άλλον, ποιος είναι ο καλύτερος.

Μια μέρα ένα κορίτσι η Μία μετακόμισε στην Εγωιστοχώρα με τους γονείς της. Είχε έρθει από τη χώρα της ομαδικότητας. Όταν έφτασε στο νέο της σπίτι, το βρήκε βαρετό. Ο ιδιοκτήτης που τους το πούλησε ήταν γκρινιάρης και δύστροπος. Η Μία απόρησε με τη συμπεριφορά του. Πώς ήταν δυνατόν ένας κύριος να είναι τόσο ιδιότροπος και γκρινιάρης; Ωστόσο, δεν το σκέφτηκε πολύ και πήγε να κοιμηθεί.

Την επόμενη μέρα στο σχολείο η Μία ένιωθε πολύ χαρούμενη. Θα έκανε νέους φίλους, θα γνώριζε τη δασκάλα της... Με το που μπήκε στην τάξη άρχισε να ψάχνει που θα κάτσει. Άφησε την τσάντα της δίπλα από ενός άλλου κοριτσιού και βγήκε στο προαύλιο.

Όταν μπήκαν μέσα, πήγε στη θέση της. Μετά ήρθε και το άλλο κορίτσι που καθόταν στο θρανίο. Με το που την είδε, της είπε να φύγει. Η Μία μάζεψε γρήγορα τα πράγματά της και σηκώθηκε όρθια. Η δασκάλα της είπε να κάτσει στο τελευταίο θρανίο. Η Μία υπάκουσε χωρίς να πει τίποτα.

Το κουδούνι για το διάλειμμα χτύπησε. Εκείνη έτρεξε όλο χαρά να βγει έξω. Όλοι οι συμμαθητές της συναγωνίζονταν στο ποιος είναι ο καλύτερος στο τρέξιμο. Η Μία τους πρότεινε να παίξουν όλοι μαζί κρυφτό. Τα παιδιά της απάντησαν με μια φωνή «Όχι» κι εκείνη έκατσε μόνη της κάτω από ένα δέντρο μέχρι να τελειώσει το διάλειμμα. Ήταν πολύ λυπημένη, αλλά δεν απογοητεύτηκε.

Μόλις μπήκαν μέσα, η δασκάλα τούς ρώτησε αν θέλουν ατομική ή ομαδική εργασία. Όλα τα παιδιά εκτός από τη Μία, απάντησαν ατομική. Μόνο εκείνη ήθελε να κάνει ομαδική. Έτσι, ο καθένας ανέλαβε από μία με σκοπό να την κάνει καλύτερη από τους συμμαθητές του.

Όμως, στη Μία δεν άρεσε αυτό που γινόταν στο σχολείο και όλο το βράδυ έμεινε ξύπνια προετοιμάζοντας ένα σχέδιο, μια τακτική, για να αλλάξει τα μυαλά των παιδιών, των δασκάλων και όλης της χώρας.

Το άλλο πρωί πήρε μαζί της μια μπάλα και μια σακούλα με σοκολατάκια και έφυγε για το σχολείο. Την πρώτη ώρα μοίρασε από δύο σοκολατάκια στο κάθε παιδί. Τη δεύτερη ώρα, όταν η δασκάλα ρώτησε ατομική ή ομαδική εργασία, η Μία απάντησε, ομαδική.

Στο διάλειμμα πήρε την μπάλα και φώναξε όλα τα παιδιά γύρω της. Τους έδειξε πώς παίζονται τα μπάλα, το ποδόσφαιρο και το βόλεϊ. Τα παιδιά χάρηκαν, κάτι που δεν είχαν ξανανιώσει ποτέ! Πήγαν και έπαιξαν μαζί της, γελούσαν και εκείνη χαιρόταν ακόμα περισσότερο.

Τις επόμενες μέρες η Μία έγινε φίλη με όλα τα παιδιά. Κάθονταν δύο-δύο στα θρανία, Προτιμούσαν τις ομαδικές εργασίες και έπαιζαν όλοι μαζί στο διάλειμμα.

Η Μία τους έμαθε τι σημαίνει αγάπη, φιλία, αλληλεγγύη και ελπίδα. Όλοι μαζί έγιναν μια παρέα που ένας να νοιαζόταν για τον άλλον.

Ένα μήνα αργότερα, τα παιδιά αποφάσισαν να διδάξουν σε όλους τους κατοίκους της χώρας τις αξίες της ζωής. Έτσι, έκαναν κάθε εβδομάδα συγκεντρώσεις για ενημέρωση, μοίραζαν φυλλάδια και έβγαζαν λόγους στα πάρκα. Οι γονείς μάλωναν τα παιδιά τους και με δυσκολία τα άφηναν να βγαίνουν από το σπίτι, ενώ εκείνα ταξίδευαν κρυφά στο μικρό τους τόπο.

Έτσι όλο και πιο πολλοί άνθρωποι άρχισαν να νιώθουν αγάπη, ενσυναίσθηση, αλληλοβοήθεια και ελπίδα και όλες τις αξίες που κάνουν τη ζωή μας καλύτερη και τους συνανθρώπους μας χαρούμενους. Θέλησαν λοιπόν, να φτιάξουμε μια νέα χώρα «τη Χώρα των αξιών» και εκεί να κάνουν συγκεντρώσεις, να μιλούν και να αποφασίζουν όλοι μαζί χωρίς διακρίσεις.

Έτσι, όλοι οι κάτοικοι της χώρας έπαψαν να είναι γκρινιάρηδες και μουρτζούφληδες. Ήταν χαμογελαστοί. Η «Χώρα των αξιών» ήταν γεγονός και οι κάτοικοι ήταν πάρα πολύ ευτυχισμένοι. Η Μία όταν μεγάλωσε εκλέχθηκε πρωθυπουργός, προσφέροντας στους ανθρώπους ότι καλύτερο μπορούσε.

**Τελικά και οι μεγάλοι μπορούμε να διδαχθούμε
σπουδαία πράγματα από τα παιδιά.**

ίγουρα, αν σου ζητούσαν να περιγράψεις τις λέξεις: ΑΓΑΠΗ, ΕΛΠΙΔΑ και ΓΑΛΗΝΗ, η πρώτη σου σκέψη δε θα ήταν ο πόλεμος. Δεν πιστεύω πως κάποιος θα σκεφτόταν κάτι τέτοιο! Η λέξη πόλεμος θυμίζει σκούρα χρώματα, κραυγές τρόμου και πόνου. Θυμίζει σκοτάδι που σε κανέναν δεν αρέσει. Όμως, έρχονται στιγμές άσχημες που αυτό το σκοτάδι πλακώνει την ειρήνη.

Αυτό συνέβη στην Έλινορ και την οικογένειά της. Ζούσαν σε ένα μέρος γεμάτο ζεστασιά και αγάπη. Οι γλυκές αυτές λέξεις χάιδευαν ολάκερη την πόλη και οι πολίτες συγκατοικούσαν με ανθρώπους όλων των εθνικοτήτων. Έτσι, και η Έλινορ είχε μια κολλητή την Κλόι που καταγόταν από άλλη χώρα. Αυτό δεν πείραζε καθόλου την Έλινορ γιατί ήταν ανοιχτόμυαλη. Κάθε μέρα το πρωί, τα κορίτσια περπατούσαν μαζί στο σχολείο και μέχρι να πέσουν για ύπνο έπαιζαν και γελούσαν.

Μια μέρα που τα κορίτσια αποχαιρετιόντουσαν, ένας διαπεραστικός ήχος σειρήνας αντήχησε στα αυτιά τους. Είχαν πόλεμο! Το ξημέρωμα, η οικογένεια της Έλινορ ταξίδεψε σε ένα ασφαλές μέρος. Εκεί, ήταν και η Κλόι. Όταν βρήκε την ευκαιρία και τη συνάντησε, η Κλόι ήταν κάπως απόμακρη, λες και στο μυαλό της στριφογύριζαν σκέψεις που δεν ξεκολλούσαν. Άρχισε να τη βομβαρδίζει με ερωτήσεις του τύπου:

- Πού ήσουν ή σε έψαχνα!!! Τέλος, ρώτησε.
- Είσαι καλά;

Η Κλόι δεν απάντησε. Η Έλινορ ξαναπροσπάθησε, τελικά τα μάτια της Κλόι άρχισαν να βουρκώνουν, δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλό της και μέσα από λυγμούς προσπάθησε να εξηγήσει τι είχε συμβεί.

- Αυτές οι σειρήνες μού κατέστρεψαν τη ζωή, οι γονείς μου διέταξε να μη μιλάω σε οποιονδήποτε από τη χώρα σας. Την αμέσως επόμενη ξεκινήσαμε για εδώ. Θέλαμε ένα μέρος να φυλαχτούμε και να μείνουμε. Ακούγοντας αυτά τα λόγια η Έλινορ έφριξε! Δεν ήξερε τι να πει, αλλά μάζεψε το θάρρος και είπε:

- Δεν θα το βάλουμε κάτω γιατί δυο άνθρωποι μας ανάγκασαν να πολεμήσουμε, είπε εννοώντας τους πρωθυπουργούς. Εμείς θα γίνουμε εμπόδιο! συνέχισε, αγκαλιάζοντάς την.

Τα λόγια της έδωσαν κουράγιο στην Κλόι σκούπισε τα δάκρυά της και συμφώνησε. Κανόνισαν καθημερινά να συναντιούνται στο ίδιο σημείο. Γυρίζοντας στο καλυβάκι της, η Έλινορ ήταν σκεπτική. Καθώς έμεινε μέσα η φωνή της μάνας της τη μετέφερε στην πραγματικότητα. Ήταν τόσο εξαντλημένη που δεν ασχολήθηκε, πήγε στο δωμάτιό της και ενώ ο αδερφός της ο Πολ της μιλούσε, αποκοιμήθηκε.

Το πρωί η Έλινορ είχε ήδη στρωθεί σε δουλειά. Σχεδίαζε διαγράμματα και κατάστρωνε σχέδια. Όταν επιτέλους τελείωσε τη δουλειά, ανυπομονούσε να συναντηθεί με την Κλόι. Το απόγευμα τα κορίτσια ξεκίνησαν για τη συνάντησή τους.

Όταν βρέθηκαν, μοιράστηκαν τα σχέδιά τους και τα συνδύασαν σε ένα. Τα πράγματα ήταν απλά. Γι' αρχή θα χρειαστεί να μαλακώσουν οικογένειες και φίλους. Θα τους ενώσουν σε μια ομάδα και τέλος θα διαδηλώσουμε!

Τα κορίτσια ήταν ευχαριστημένα και άρχισαν να παίζουν πριν γυρίσουν σπίτι. Αλλά, έπρεπε να ξεφυτρώσει από το πουθενά ο Πολ!

- Εεε... Τι κάνεις εδώ; είπε σιγανά η Έλινορ.
- Εγώ; Εσύ τι κάνεις εδώ με την Κλόι;
- Εμείς... τραυλίζει μην ξέροντας τι να πει.
- Πολ, ξεκίνησε η Κλόι, που πάντα είχε φιλική σχέση μαζί του, σε εμπιστεύομαι και μπορώ να σου πω τον λόγο συνάντησής μας. Με αυτά τα λόγια μοιράστηκε με τον Πολ την ομάδα τους. Τέλος του είπε:

- Τι λες, είσαι μέρος της αδελφότητας;

Δε χρειάζεται και πολλή σκέψη. Τώρα ο Πολ ήταν μέρος αυτής της δύναμης, της δύναμης που θα νικούσε το κακό. Λίγες μέρες μετά θα μιλούσαν στους γονείς τους. Η Έλινορ και ο Πολ τα κατάφεραν εύκολα. Αντιθέτως, η Κλόι δυσκολεύτηκε. Στράφηκε ενάντια στο βλέμμα θυμού της μητέρας της, όταν την κοιτούσε ήταν λες και τα μάτια της πετούσαν σπίθες.

- Σε παρακαλώ, ξέρω πως θες και εσύ.

- Δεν είναι αυτό.

- Τι είναι; Πάντα εσύ ήσουν αυτή που μου έλεγες να κυνηγάω το δίκιο! Τώρα εσύ είσαι που άφησες το δίκιο να φύγει και πήρες τον εύκολο δρόμο της αδικίας, το πρόσωπο της μητέρας της χλόμιασε, ήξερε πως τα λόγια της κόρης της δεν την αδικούσαν.

- Άκου με, ο νόμος μας επιβάλλει να κάνουμε πράγματα και εμείς θα ακολουθούμε.

- Συγγνώμη, δε συμφωνώ.

Η Κλόι νευρίασε έφυγε από το σαλόνι και στρογγυλοκάθισε στο κρεβάτι. Τα ατημέλητα μαλλιά της στριμώχνοντας στο πρόσωπό της, καθώς ζόριζε το μυαλό της να βρει τρόπο αντίδρασης. Στο κεφάλι της τα αίματα είχαν ανάψει. Η οργή της ήταν αποφασιστική, παρόλο που κρατούσε χαμηλό προφίλ. Αυτή τη φορά δεν ηρεμούσε.

Την επομένη το ξημέρωμα, τα κορίτσια ξανασυναντήθηκαν στο γνωστό τους σημείο.

Η Κλόι είπε στην Έλινορ για τις χθεσινές εντάσεις και εκείνη την ηρέμησε λιγάκι.

Το σχέδιο τους έπρεπε να μπει σε εφαρμογή άμεσα. Προσπαθούσαν καθημερινά να βάλουν στην αδελφότητα όσους ήξεραν. Καθώς περνούσαν οι μέρες, η αφοσιωμένη προσπάθεια έπιανε τόπο. Η ομάδα αποκτούσε συνεχώς νέα μέλη!

Το βράδυ, η Έλινορ ήταν αγχωμένη. Αύριο είναι η μεγάλη μέρα. Δεν ήθελε να καταστρέψει τον τόπο όλων των ατόμων που θέλησαν να γίνουν ένας από αυτούς. Η μαμά, χτύπησε την πόρτα.

- Να μπω; ρώτησε γλυκά.

- Φυσικά, απάντησε η Έλινορ.

Η ξύλινη πόρτα άνοιξε τρίζοντας και η μαμά μπήκε μέσα. Βολεύτηκε στην αρχή του κρεβατιού και χαϊδεύοντας την Έλινορ άρχισε να μιλάει.

- Αγάπη μου, ξεκίνησε το κήρυγμα που θα διαρκούσε ώρα, δούλεψε σκληρά και ξέρω καλά πως αυτό είναι ο στόχος της ζωής σου. Πάντα θέλεις να δικαιώνεσαι σε ότι κάνεις, είπε. Αυτή τη φορά θα νικήσεις τον αγώνα και θα δικαιωθείς με την ειρήνη. Είμαστε όλοι μαζί σου.

Τα λόγια και τα χάρδια της μαμάς ήταν τρυφερά και άγγιζαν τα βάθη της ψυχής της Έλινορ. Τα βλέφαρά της μισόκλειναν και ψιθυρίζοντας καληνύχτα αποκοιμήθηκε. Το πρωί όλοι οι επαναστάτες συναντήθηκαν στο γνωστό σημείο. Ήταν έτοιμοι για να δικαιωθούν. Μάζεψαν δυνάμεις και κατευθύνθηκαν προς την έδρα της κυβέρνησης. Ο Πολ μπροστά, ανέμιζε τη σημαία με τα συνθήματα, πίσω τα δυο κορίτσια με τα μεγάφωνα για να φωνάζουν και τέλος, οι πάνω από 1200 άνθρωποι που είχαν ενταχθεί στην αδελφότητα. Κεφάλια ανθρώπων ξεπρόβαλλαν από τα παράθυρα. Τότε έκαναν την εμφάνισή τους οι βουλευτές. Οι φωνές φούντωναν και τα περήφανα χαμόγελα των κοριτσιών δεν έλεγαν να σβήσουν από τα πρόσωπά τους. Ο κόσμος ήταν πολύς όμως, η ομάδα τους άνοιγε ένα δρόμο που θα τους οδηγούσε στον στόχο τους. Βάδιζαν όλοι μαζί ρυθμικά, καθώς παράσερναν και άλλους αδικημένους πολίτες.

Ο πρωθυπουργός προσπαθούσε χωρίς αποτέλεσμα να σταματήσει τη διαδήλωση. Παράλληλα, έδειχνε να συλλογιζόταν τα λόγια που είχαν ακούσει πριν. Ξαφνικά, η μαμά της Κλόι σηκώθηκε και άρχισε να φωνάζει και αυτή.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, η Κλόι έτρεξε προς το μέρος της.

-Μαμά είσαι μαζί μας; ρώτησε.

-Πάντα ήμουν μαζί σας και για πάντα θα είμαι, απάντησε.

Σιγά, σιγά έπεφτε μια ασυνήθιστη σιωπή μα τη διέκοψε η Έλινορ.

-Γινόμαστε πιο πολύ και πιο δυνατοί, φώναζε. Έτσι συνεχίστηκε η διαδήλωση, φωνές, συνθήματα και τον πρωθυπουργό σε αναποφάσιστη κατάσταση... Κάποια στιγμή εμφανίστηκαν τέσσερα σίγουρα άρτια εκπαιδευμένοι αστυνομικοί και τράνταξαν τον πλανήτη με την ανυπόφορη φωνάρα τους!

-Ακούστε, άρχισε ο ένας.

-Τα πράγματα είναι απλά, έκραξε ένας άλλος αυτή η επανάσταση ήταν δυναμική, οπότε μας έπεισε.

-Θα ήθελα να ζητήσω συγχώρεση για όσα σας ανάγκασα να κάνετε, πήρε τον λόγο ο πρωθυπουργός. Γιατί συμφωνώ απόλυτα με τη διαδήλωση σας. Ανακοινώνω, λοιπόν, πως έχουμε ειρήνη! Τις επόμενες μέρες η ειρήνη είχε υπογραφεί. Συνεχίστηκε κανονικά η ζωή των παιδιών και των γονιών τους. Μια μέρα μετά, τα κορίτσια αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Οι προηγούμενες μέρες ήταν επαναστατικές!

-Μπράβο μας, είπε η Κλόι, η Έλινορ συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι της και ύστερα είπε:

**«Αυτό είναι το ταξίδι μας και ο προορισμός
είναι η ειρήνη και η παντοτινή φιλία»**

Το φως της μελωδίας

Εύα πήγαινε στην πέμπτη Δημοτικού. Όταν τελειώνει το διάβασμα για το σχολείο, συνηθίζει να περιεργάζεται το μαύρο γυαλιστερό πιάνο που βρίσκεται στο σαλόνι του σπιτιού. Το πιάνο ανήκει στη μεγάλη της αδερφή, την Αναστασία, που σπουδάζει μουσικός.

Όταν η Αναστασία δε μελετά τις μουσικές της άσκησης, η Εύα κάθεται προσεκτικά μπροστά στο μουσικό όργανο και μιμείται την αδερφή της. Πατάει τα πλήκτρα απαλά και τραγουδά. Κάποιες φορές την ευχαριστεί να περνάει τα δάχτυλα της γρήγορα πάνω από όλα τα πλήκτρα. Της αρέσει που υπάρχουν άσπρα και μαύρα πλήκτρα, όπως η μέρα και η νύχτα, το φως και το σκοτάδι. Η Εύα θέλει να μάθει να παίζει πολύ καλά πιάνο και να τραγουδά, όμως η αδερφή της δεν έχει χρόνο. Τη μία οι εξετάσεις του ωδείου, την άλλη οι εξετάσεις για το πανεπιστήμιο, τώρα ψάχνει θέμα για την πτυχιακή της και δεν υπάρχει χρόνος για την μικρή της αδελφή που στεναχωριέται.

Εκτός από το πιάνο της Εύας, της αρέσουν τα ψηλά παπούτσια της αδερφής της. Κάποιες φορές φοράει κρυφά τα παπούτσια, έτσι νιώθει ότι έχει μεγαλώσει. Απόψε σκέφτεται που όλοι κάθονται στο σαλόνι, να φορέσει τις γόβες της αδερφής της και όλοι θα δουν μπροστά τους μια μικρή κυρία. Αρχίζει να κατεβαίνει σιγά και προσεκτικά τις σκάλες, όταν κάποια στιγμή παραπατά, χάνει την ισορροπία της, βγάζει μια κραυγή και κατακυλά. Οι γονείς και η αδερφή της τρομαγμένοι πετάγονται και τρέχουν προς το μικρό κορίτσι που βρίσκεται κάτω στο πάτωμα αναίσθητο. Το μεταφέρουν γρήγορα στο νοσοκομείο.

Η Εύα, εκτός από τους πολλούς μώλωπες σε όλο της το σώμα έχει χάσει την όρασή της από το δυνατό χτύπημα. Μεγάλη θλίψη υπάρχει σε όλη την οικογένεια. Όταν ρωτούν το κορίτσι αν βλέπει, εκείνο απαντά ότι νιώθει σα να βρίσκεται μέσα σε ένα βαθύ πηγάδι που ψηλά φαίνεται λίγο φως ή σε ένα σκοτεινό κελί που πέφτει μια ηλιαχτίδα από το σιδερένιο παράθυρο.

Η αδερφή της Εύας έχει αφήσει τώρα όλες τις ασχολίες της και περνά πολλές ώρες της ημέρας μαζί της. Έχει αρχίσει να μαθαίνει την Εύα πώς να τραγουδά σωστά και πραγματικά η φωνή της είναι πολύ καλή. Άλλες φορές κάθονται δίπλα δίπλα στο πιάνο. Τότε, η Αναστασία παίρνει τα δάχτυλα της Εύας και μαζί πατούν τα πλήκτρα του πιάνου για να μάθει τις νότες. Η Αναστασία βρήκε έτσι μέσα από αυτή την περιπέτεια της αδερφής της το θέμα για την πτυχιακή της. Η εργασία θα έχει τον τίτλο «Η διδασκαλία της μουσικής σε παιδιά με προβλήματα όρασης».

Η Εύα παίρνει δύναμη μέσα από τη μουσική και το τραγούδι. Κάθε μέρα μελετά στο πιάνο πολλές ώρες μαζί με την αδερφή της. Κάθε μέρα βελτιώνεται στο τραγούδι και στη μουσική. Παρακαλεί την αδερφή της να προσέχει όταν φορά τα ψηλά της παπούτσια για να μη χτυπήσει και χάσει και αυτή την όρασή της, γιατί τότε ποιος θα της μαθαίνει μουσική;

Σε λίγο καιρό θα γίνει η μουσική γιορτή στο ωδείο που δουλεύει η αδερφή της. Η Αναστασία προτείνει στη μικρή Εύα να τραγουδήσει και να παίξει πιάνο μαζί με τους υπόλοιπους μαθητές. Το μικρό κορίτσι στην αρχή διστάζει, όμως την πρώτη μέρα της πρόβας στο ωδείο νιώθει πολύ όμορφα. Πολλά παιδιά έτρεξαν μόλις η Εύα μπήκε μαζί με την αδερφή της, για να της πιάσουν το χέρι και να συστηθούν. Η Ελένη, ο Δημήτρης, ο Μιχάλης, η Ηλέκτρα, η Νικολέτα, ο Αργύρης. Τα παιδιά καλωσόρισαν με χαρά την Εύα και της είπα να μην ανησυχεί γιατί αυτά θα είναι τα μάτια της. Όταν το άκουσε αυτό η Εύα με έκπληξη είπε:

-Μα πόσα μάτια θα έχω; Δεκατέσσερα; Και τότε γέλασαν όλοι μαζί ζωηρά.

Τα παιδιά θαύμασαν πόσο ωραία έπαιζε πιάνο η Εύα αν και έχει τα μάτια της κλειστά. Όταν τη ρώτησαν πώς θα κατάφερνε, εκείνη απάντησε ότι βλέπει με τα μάτια της ψυχής της. Μπορεί να τους βλέπει όλους και όλα και είναι τόσο όμορφα, γιατί τόσο όμορφα της τα έχουν περιγράψει.

Την ημέρα της γιορτής η Εύα καταχειροκροτήθηκε. Άλλωστε, όπως συνήθιζε να λέει η αδερφή της, ήξερε να παίζει τόσο καλά πιάνο ακόμη και με κλειστά μάτια. Ήταν η πρώτη φορά μετά το ατύχημα που η Εύα ένιωθε υπέροχα. Είχε πάρει από όλους τόση αγάπη, τόση προσοχή.

Η εργασία της Αναστασίας στο πανεπιστήμιο πήρε άριστα από όλους τους καθηγητές και κέρδισε μια μεγάλη υποτροφία. Η Αναστασία αφιέρωσε την εργασία στην Εύα και με το πτυχίο στα χέρια της, αγκάλιασα σφιχτά την αγαπημένη μικρή της αδερφή.

**“Η αγάπη και η θέληση φωτίζουν τον δρόμο,
ακόμα κι όταν τα μάτια δεν βλέπουν”**

Κωνσταντίνα Πελεκη

Δημοτικό Σχολείο Καμένων Βούρλων

Η τελεία που έλειπε

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας κόσμος μακρινός, ένας κόσμος ξεχωριστός, ένας κόσμος μοναδικός... μα πάνω από όλα διαφορετικός. Δε ζούσαν άνθρωποι, ζώα ή φυτά αλλά μονάχα γράμματα, λέξεις, κόμματα και εισαγωγικά. Παύλες, τελείες, ερωτηματικά, θαυμαστικά και αποσιωπητικά.

Στον κόσμο αυτό, όλοι ζούσαν αρμονικά. Τα γράμματα σχημάτιζαν λέξεις, οι λέξεις συνεργάζονταν για να σχηματίσουν προτάσεις και οι προτάσεις έδιναν νόημα στα πάντα. Στο τέλος κάθε σκέψης, κάθε ιδέας, κάθε μηνύματος, στεκόταν αυτή: η Τελεία.

Η Τελεία είχε τον σπουδαιότερο ρόλο: έφερνε τέλος, έδινε νόημα, επέτρεπε στις σκέψεις να ξαποσταίνουν, στις λέξεις να ανασαίνουν. Ήταν μικρή, αθόρυβη, σχεδόν ταπεινή, αλλά είχε μια δύναμη μοναδική που έφερνε ισορροπία, έδινε «ζωή» και ρυθμό στον λόγο. Οι λέξεις τη σέβονταν, γιατί χάρη σε εκείνη μπορούσαν να εκφραστούν σωστά, να διακρίνεται ο ρόλος τους, να μη χάνονται σε ατελείωτες προτάσεις και να μην δημιουργούνται παρεξηγήσεις και εντάσεις.

Κι έτσι περνούσε ο καιρός δημιουργώντας κείμενα μεγάλα και μικρά, ποιήματα χαρούμενα αλλά και μελαγχολικά, δοκίμια επιστημονικά. Άλλοτε σύνθετα και άλλοτε απλά. Φανταστικά παραμύθια ή και κλασικά, ιστορίες, νουβέλες, μυθιστορήματα και συναφή και ό,τι άλλο θα μπορούσε κανείς να φανταστεί. Μια μέρα - κανείς δεν ξέρει πώς - η Τελεία εξαφανίστηκε.

Στην αρχή, κανείς δεν κατάλαβε ότι έλειπε. Η απουσία της δεν έγινε γρήγορα αντιληπτή. Και όταν μετά από λίγο συνειδητοποίησαν τι έγινε, δεν έδωσαν σχεδόν καθόλου σημασία. Μόνο κάποιοι λίγοι...

- Τι να έπαθε άραγε; αναρωτήθηκαν τα ερωτηματικά.
- Δεν ξέρουμε! είπαν με έκπληξη τα θαυμαστικά. "Εμειναν βουβά τα αποσιωπητικά.
- Δεν πειράζει, σκέφτηκαν οι λέξεις. Θα συνεχίσουμε και χωρίς αυτή.

Κι έτσι, ενώ συνέχισαν τη ζωή τους, σύντομα θα άρχιζαν τα προβλήματα. Οι προτάσεις έγιναν ατελείωτες. Οι ιδέες μπερδεύτηκαν. Τα νοήματα χάθηκαν. Οι λέξεις προσπαθούσαν να σταματήσουν, αλλά δεν μπορούσαν. Άλλες ήθελαν να επιβληθούν, άλλες να ακουστούν περισσότερο, άλλες να σιγήσουν για πάντα. Σαν ποτάμι ορμητικό, σαν χείμαρρος ξεχύθηκαν έξω από τα βιβλία σκόρπιες, αναστατωμένες, ανήσυχες και στεναχωρημένες.

Τα κόμματα προσπάθησαν να τη μιμηθούν, να κρατήσουν τις προτάσεις σε σειρά, αλλά γρήγορα μπερδεύτηκαν. «Δεν ξέρουμε πότε να σταματάμε! Είμαστε μόνο για μικρές παύσεις!», ψέλλισαν. Τα ερωτηματικά θύμωσαν: «Πώς θα ξεχωρίζουμε από τις απαντήσεις αν δεν ξέρουμε που τελειώνει η κάθε φράση;» φώναξαν, μπερδεύοντας τα πάντα ακόμα περισσότερο. Τα αποσιωπητικά αισθάνονταν μισά. «Χωρίς εκείνη, δεν μπορούμε να υπάρξουμε. Μένουμε ... ατελείς».

Αλλά ο μεγαλύτερος τρόμος ήρθε όταν τα θαυμαστικά και τα ερωτηματικά αποφάσισαν να πάρουν τον έλεγχο. «Αν δεν υπάρχει τελεία, τότε εμείς θα είμαστε το τέλος!» διακήρυξαν και γέμισαν τις προτάσεις με υπερβολή και αμφιβολία. Καμία σκέψη δεν ήταν ξεκάθαρη, ούτε είχε λογική. Καμία πρόταση δεν ήταν ολοκληρωμένη. Χάθηκε ο αλληλοσεβασμός, η αλληλεγγύη, η δικαιοσύνη, η ελευθερία. Και τότε ξέσπασε πόλεμος.

Τα θαυμαστικά και τα ερωτηματικά χωρίστηκαν σε αντίπαλα στρατόπεδα. Οι λέξεις επέλεγαν πλευρές φωνάζοντας η μία πάνω στην άλλη, λες και η έντασή τους θα τις έκανε πιο αληθινές. Τα κόμματα πάλευαν να κρατήσουν τις φράσεις ενωμένες, μα συχνά συνθλίβονταν στη μέση των συγκρούσεων. Οι παρενθέσεις φοβισμένες, έμεναν στο περιθώριο, αβέβαιες αν έπρεπε να υπάρξουν ή να εξαφανιστούν. Οι φράσεις αλληλοσκοτώνονταν, οι νοηματικές συγκρούσεις αυξάνονταν και όσο αυτές αυξάνονταν, τόσο η γλώσσα παραμορφωνόταν. Ο λόγος έγινε όπλο, και καμία ειρήνη δε μπορούσε να υπάρξει. Στο πεδίο της μάχης οι απώλειες ήταν πολλές. Κείμενα διαμελίστηκαν, σκέψεις θάφτηκαν και όπως κάθε πόλεμος, έτσι και αυτός άφηνε τα σημάδια του πάνω στις αξίες της ζωής.

Η κατάσταση ήταν πια ανεξέλεγκτη. Τότε, μια μικρή, ξεχασμένη λέξη, η Παύση, αποφάσισε να ψάξει την Τελεία. Ήταν η μόνη λύση στα δεινά του κόσμου τους. «Πού να είναι; Πρέπει να τη βρω και να την φέρω πίσω. Είναι ο μοναδικός τρόπος για να σταματήσει το κακό», σκεφτόταν. Έτσι ξεκίνησε λοιπόν, να την αναζητά σε παλιά χειρόγραφα, σε ξεχασμένα ποιήματα, σε σκόρπιες σκέψεις που δεν ολοκληρώθηκαν ποτέ. Και τελικά τη βρήκε, μόνη και κουρασμένη, στην άκρη μιας μισοτελειωμένης ιστορίας.

Η Παύση προχώρησε προσεκτικά ανάμεσα στα απομεινάρια των λέξεων, αποφεύγοντας τα αιχμηρά θραύσματα φράσεων που ήταν σκορπισμένα στο έδαφος. Στάθηκε μπροστά της και την κοίταξε με κατανόηση. Δεν ήξερε πώς να την πείσει να επιστρέψει, αλλά ήξερε πως χωρίς αυτήν, τίποτα δεν θα μπορούσε ποτέ να ηρεμήσει. «Γιατί έφυγες»; τη ρώτησε.

«Γιατί κανείς δεν με εκτιμούσε», απάντησε η Τελεία. Δεν υπάρχει πια θέση για μένα, ψιθύρισε κουρασμένα. Ο κόσμος δε θέλει να σταματήσει. Θέλει να κραυγάζει, να ρωτά, να διατάζει. Δεν καταλάβαιναν πως τους έδινε ισορροπία.

«Τώρα το ξέρουν», της είπε η Παύση. «Ο κόσμος έχει βυθιστεί στο χάος. Χωρίς εσένα, δεν υπάρχει ειρήνη», η Τελεία δεν αποκρίθηκε.

Η Παύση κάθισε δίπλα στην Τελεία, αφήνοντας τη σιωπή να γεμίσει το κενό ανάμεσά τους. Ήξερε πως δεν χρειαζόταν βιασύνη, ούτε πως μπορούσε να την πείσει με δυνατές λέξεις. Η Τελεία είχε ήδη κουραστεί από τις φωνές.

«Θυμάσαι πώς ήταν πριν τον πόλεμο;» ρώτησε απαλά. «Όταν μια πρόταση τελείωνε, έδινε χώρο στην επόμενη να γεννηθεί. Όταν οι άνθρωποι σταματούσαν να μιλούν, άκουγαν ο ένας τον άλλον. Εσύ το επέτρεπες αυτό».

«Η Τελεία αναστέναξε», μικρή και σχεδόν αόρατη. «Δεν ξέρω αν μπορώ πια. Οι λέξεις δεν με θέλουν. Φοβούνται τη σιωπή μου».

«Όχι όλες,» απάντησε η Παύση. «Εγώ σε έψαξα. Κι αν δεν υπήρχες, ούτε εγώ θα υπήρχα. Μαζί δίνουμε ρυθμό στη σκέψη, δίνουμε χρόνο στα λόγια για να αποκτήσουν νόημα.»

Η Τελεία δίστασε. Μπορούσε άραγε να ξαναβρεί τη θέση της;

«Έλα μαζί μου,» είπε η Παύση, απλώνοντας το χέρι της. «Ένας κόσμος χωρίς εσένα δεν μπορεί να καταλάβει. Δεν μπορεί να σταθεί. Όσο κι αν φωνάζουν, όσο κι αν πολεμούν, κάποια στιγμή όλοι χρειάζονται ένα τέλος. Κι αυτό μόνο εσύ μπορείς να τους το δώσεις.»

Η Τελεία κοίταξε μπροστά της. Η μισοτελειωμένη ιστορία απλωνόταν σαν πληγή που δεν έκλεινε. Έκλεισε τα μάτια της για μια στιγμή και μετά, αργά αλλά σταθερά, σύρθηκε στο τέλος της τελευταίας φράσης.

Και τότε, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, ένας ήχος απλώθηκε στον κόσμο: η απόλυτη, γαλήνια σιωπή. Έτσι αποφάσισε να επιστρέψει.

Και μόλις εμφανίστηκε ξανά, το χάος σταμάτησε. Οι φράσεις άρχισαν να βρίσκουν την ισορροπία τους. Τα κόμματα ένιωσαν ανακούφιση, τα ερωτηματικά πολύ γρήγορα ξαναβρήκαν τον ρόλο τους και τα θαυμαστικά τελευταία από όλους ξαναθυμήθηκαν πώς είναι να χρησιμοποιούνται με σύνεση.

Τα γράμματα αγκαλιάστηκαν και άφησαν πίσω τις διαφορές τους. Οι λέξεις μπορούσαν να είναι και πάλι μονιασμένες, αφού κατάλαβαν καλά ότι η Τελεία τελικά δεν τις περιόριζε, μονάχα τις προστάτευε. Τους έδινε την ευκαιρία να ολοκληρωθούν, να εκφραστούν με σαφήνεια, να κατανοηθούν. Οι προτάσεις πια, ανέκτησαν το νόημά τους. Τα κείμενα βρήκαν τη χαμένη τους υπόσταση και τα βιβλία γέμισαν πάλι τις λευκές τους σελίδες με περιεχόμενο. Οι σκέψεις είχαν ρυθμό και λογική.

Όλοι άφησαν τα όπλα τους κάτω και συνειδητοποίησαν πως μόνο ΜΑΖΙ θα μπορούσαν να συνυπάρχουν ειρηνικά στο κόσμο.

Έτσι, μετά από καιρό, σαν σε παραμύθι, όλοι θα εξιστορούσαν πως όλα αυτά τα άσχημα που είχαν συμβεί, είχαν περάσει στην ιστορία και θα αποτελούσαν για πάντα παρελθόν.

**Και η Τελεία, μικρή αλλά πανίσχυρη,
τούς δίδαξε όλες τις αξίες μαζί.
Την Ειρήνη. Τελεία.**

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πανέμορφη κοπέλα που όμοιά της στον κόσμο δεν υπήρχε! Το φως τής μορφής της και το μεγαλείο της ψυχής της καθήλωνε και τύφλωνε όσους κατάματα την κοιτούσαν. Φορούσε ένα ολόλευκο δαντελένιο φουστάνι με μια ολόχρυση ζώνη στη μέση της. Τα λιγνά της χέρια ήταν τρυφερά, σαν ενός μικρού παιδιού και η αθωότητα ξεχείλιζε από το καθαρό, λαμπερό της βλέμμα. Τα μάτια της άστραφταν στον έναστρο ουρανό και τα βελούδινα μαλλιά της χρυσάφι σαν τον ήλιο.

Ήταν απλή και προσιτή στον κόσμο που της μιλούσε και παράλληλα, ήταν τόσο αγνή, αληθινή και ταπεινή, σα να μην ήξερε ή σα να μην την ένοιαζε πόσο όμορφη ήταν, και πως μπορούσε να κατακτήσει ολόκληρο τον κόσμο με τη θεϊκή ομορφιά της. Τη λένε... Αγάπη.

Η Αγάπη ήταν πολύ κοινωνική και δοτική με όλους της τους φίλους. Πολλοί από αυτούς την αγαπούσαν και αναζητούσαν την παρέα της καθημερινά. Υπήρχαν όμως και κάποιοι άλλοι που δεν έδειχναν με τις πράξεις τους να την αγαπούν πραγματικά! Ανάμεσα σε αυτούς τους «φίλους» της Αγάπης ήταν η Αδικία, η Αλαζονεία, η Αναισθησία, η Ζήλεια, Η Κακία, η Κοροϊδία, το Μίσος, η Περηφάνεια, ο Φθόνος και το Ψέμα!

Η Αγάπη από μικρή αναζητούσε τον Θεό και κάθε Κυριακή πήγαινε στην εκκλησία, για να τον βρει, φορώντας το ίδιο λευκό δαντελένιο φουστάνι. Μια Κυριακή λοιπόν, την ώρα της Θείας Λειτουργίας, καθώς η Αγάπη προσευχόταν μέσα στην εκκλησία, ψίθυροι ακούστηκαν μέσα στον Ναό. Ήταν οι άσπονδοι φίλοι της Αγάπης που μιλούσαν για κείνη μεταξύ τους...

ΑΔΙΚΙΑ:

- Εμένα, μου τη δίνει τόσο πολύ βρε παιδιά να τη βλέπω εδώ μέσα να το παίζει ανώτερη από όλους μας, ενώ είναι γνωστό, πως η ανώτερη στον κόσμο αυτόν είμαι ΕΓΩ! Έχω χρησιμοποιήσει πάνω της όλα μου τα κόλπα και τα τερτίπια, αλλά όσο πιο πολύ την αδικώ, τόσο πιο δίκαια μου συμπεριφέρεται! Καταλάβετε τι αδικία ζω;

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ:

- Τι αδικία ζεις; Πού να σουνα στη θέση μου δηλαδή; Να αδιαφορείς για κείνην κι αυτή εκεί, να προσπαθεί με κάθε τρόπο να σου υπενθυμίζει την παρουσία της και να σου λέει, «Εδώ είμαι κι ας αδιαφορείς, εδώ είμαι κι ας με γράφεις...» Πως να κρατήσεις μετά την ψυχραιμία σου, και πώς να μη σταματήσεις να είσαι πλέον αδιάφορος απέναντί της, μου λέτε;

ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ:

- Τι να σας πω; Να σας πω ότι έχετε άδικο; Δεν έχετε. Το παίζει και ταπεινή τρομάρα της. Το χειρότερό μου!!! Δεν την αντέχω τέτοια ταπεινοφροσύνη που μας δείχνει! Μη με βλέπετε που την κολακεύω, παίζω το παιχνίδι της, για να τη φέρω κάποια στιγμή με τα νερά μου... Δε μπορεί να είναι τόσο καλή...κάποιο λάκκο έχει η φάβα.

ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ:

- Μπορείτε να μου πείτε γιατί ασχολείστε τόσο μαζί της βρε παιδιά; Δε τη βλέπετε πόσο προκλητικά ήρεμη είναι; Σε αυτό έχει ξεπεράσει κι εμένα, που είμαι απαθής, μα όταν τη βλέπω μου 'ρχεται να της στρίψω το λαρύγγι! Αποφεύγω να ασχολούμαι μαζί της γιατί γίνομαι ευαίσθητη και δεν μου ταιριάζει εμένα η ευαισθησία!

ΖΗΛΕΙΑ:

- Να ξέρετε ότι εγώ την εχθρεύομαι πιο πολύ από όλους σας! Γιατί προσπαθώ να την κάνω να ζηλέψει, αλλά δεν γίνεται τίποτα! Ότι κι αν κάνω μια τρύπα στο νερό καταφέρνω! Αυτή συνεχίζει να αγαπά αγόγγυστα, χωρίς να αισθάνεται ίχνος ζήλειας, ίχνος αβεβαιότητας, ίχνος ανασφάλειας για τον εαυτό της. Η εμπιστοσύνη και η αυτοπεποίθηση που εμπνέει με τρελαίνει!!!

ΚΑΚΙΑ:

- Για να μην έχετε αμφιβολίες ο χειρότερος εχθρός της είμαι εγώ! Η ακατανόμαστη με χτυπάει στο αδύνατο μου σημείο! Στην απύθμενη κακία που της δείχνω μου απαντά με άπειρη καλοσύνη! Ακούτε; ΚΑΛΟΣΥΝΗ; Τη λέξη που σιχαίνομαι περισσότερο απ' όλες!

ΚΟΡΟΪΔΙΑ:

- Το θέμα είναι ρε παιδιά είναι ότι δεν χαμπαριάζει ούτε με την παρουσία μου! Δεν απαντά στο μπούλινγκ που της κάνω, δεν απαντά στις βρισιές μου, Στα κοροϊδευτικά σχόλια που ακούει, στην απομόνωση που τη βάζω στο περιθώριο που την έχω... πουθενά δεν απαντά. Η σιωπή της είναι η απάντησή της σε όλα όσα της κάνω, για να την εκνευρίσω, κι η σιωπή της εκνευρίζει εμένα τελικά!!!

ΜΙΣΟΣ:

- Τι να μου πείτε κι εσείς; Δεν έχετε την παραμικρή ιδέα για το πόσο χάλια με κάνει αυτή να νιώθω εγώ, τόσο πολύ, που προσπαθώ με τις δολοπλοκίες μου να την υποτάξω και να την κάνω να σέρνεται στα πόδια μου και να με ικετεύει να τη σκοτώσω! Μάταια όμως, γιατί για να απαλλαγώ από την αρρωστημένη γενναιοδωρία της και τον ανυστερόβουλο παλιοχαρακτήρα της, προτιμώ εγώ να σκοτωθώ!

ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ:

- Αλήθεια σας το λέω, Πως πιο πολύ απ' όλους σας εγώ είμαι αυτή που δεν υποφέρω την ύπαρξή της, την παρουσία της στη ζωή μου! Δεν αντέχω να τη βλέπω να με εξευτελίζει έτσι κάθε φορά με την απίστευτη ανεκτικότητα της σε ότι κι αν της κάνουν, χωρίς ίχνος εγωισμού, χωρίς ίχνος απελπισίας. Έχω φτάσει στο σημείο να την επιβραβεύω μπροστά της, λέγοντάς της πόσο καλή και σπουδαία είναι, μπας και περηφανευτεί για μια φορά μπροστά μου και πέσει στο κενό από το ψηλό βάθρο που βρίσκεται, μα κείνη μου ρίχνει στα μούτρα μου ξεδιάντροπα την ταπεινότητά της και με κάνει να αισθάνομαι ένα ΜΗΔΕΝΙΚΟ!

ΦΘΟΝΟΣ:

- Νόμιζα ότι εγώ είμαι ο πιο εκδικητικός από όλους, μέχρι που τη γνώρισα. Εγώ ότι κακό κι αν τις κάνω, αυτή μου το γυρίζει πίσω σε καλό! Υπάρχει μεγαλύτερη εκδίκηση από αυτή; Πόσο να αντέξω πια, αυτό το μαρτύριο της καλοσύνης ο καημένος;

ΨΕΜΜΑ:

- Εγώ τη Μισώ περισσότερο από όλους γιατί είναι αληθινή! Και επειδή ξέρει καλά την αλήθεια, δεν μπορώ με τίποτα να την ξεγελάσω. Όπως όλοι γνωρίζετε εγώ δεν έχω καμία σχέση με την αλήθεια, κι από τα τόσα ψέματα που έχω πει, δε θυμάμαι πια τι είναι αληθινό και τι όχι. Κάπως έτσι, καταφέρνει να με ξεμπροστιάζει και να φαίνεται πάντα αυτή η καλή! Αντί λοιπόν, να πέφτει εκείνη στην παγίδα μου πέφτω εγώ στη δική της! Είναι επικίνδυνη, σας λέω! Πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας επειγόντως!

Η αγάπη όλη αυτή την ώρα, που την κατηγορούσαν, προσευχόταν για εκείνους στο Θεό με όλη τη δύναμη της ψυχής της και τον παρακαλούσε γονατιστή κλαίγοντας:

ΑΓΑΠΗ:

- Θεέ μου λυπήσου, την Αδικία, λυπήσου την Αδιαφορία, λυπήσου την Αλαζονεία, λυπήσου την Αναισθησία, λυπήσου τη Ζήλεια, λυπήσου την Κακία, λυπήσου την Κοροϊδία, λυπήσου το Μίσος, λυπήσου την Περηφάνια, λυπήσου τον Φθόνο, λυπήσου το Ψέμα, λυπήσου τους και συγχώρεσέ τους όλους! Σε παρακαλώ δώσε τους μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή.

Ο Θεός άκουσε την Αγάπη. Έβαλε το σώμα και το αίμα της μέσα στο Άγιο Δισκοπότηρο και πήρε την ψυχή της μαζί Του στον ουρανό!

Και τότε ακούστηκε βροντερή μέσα από το ιερό η μελωδική φωνή του ιερέα: « Μετά φόβου, Θεού πίστεως και αγάπης προσέλθετε!»

Η Αδικία, η Αδιαφορία, η Αλαζονεία, η Αναισθησία, η Ζήλεια, η Κακία, η Κοροϊδία, το Μίσος, η Περηφάνεια, ο Φθόνος και το Ψέμα κοινώνησαν το σώμα και το αίμα της Αγάπης.

Και από εκείνη τη στιγμή έγιναν στον κόσμο όλα αγάπη.

*Αφιερωμένο στη μνήμη του
αγαπημένου μου θείου και
ηθοποιού Δημήτρη Ήμελλου.*

Το μυστικό της παλιάς γέφυρας

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε ένα μικρό χωριό που το έλεγαν Άνοιξη και οι κατοικοί εκεί ζούσαν πάντα ήρεμα και αρμονικά. Η φύση γύρω τους ήταν καταπράσινη τα ποτάμια γάργαρα και τα λουλούδια άνθιζαν παντού. Όμως, εδώ και λίγο καιρό, το ποτάμι που περνούσε κοντά από το χωριό είχε αρχίσει να φουσκώνει πολύ, λόγω των συνεχών βροχών. Κάθε μέρα το νερό ανέβαινε όλο και περισσότερο και οι άνθρωποι ανησυχούσαν μήπως η παλιά γέφυρα που συνέδεε το χωριό με τον υπόλοιπο κόσμο καταρρεύσει.

Η Μαρία, ένα κορίτσι δεκατριών χρονών, περνούσε συχνά από τη γέφυρα με την παρέα της για να πάει σχολείο. Μια μέρα, ενώ περπατούσαν πάνω από τη γέφυρα, παρατήρησαν ότι κάποια σημεία της είχαν αρχίσει να ραγίζουν. Η Μαρία τρόμαξε επειδή η γέφυρα, αν και ήταν πολύ παλιά, ήταν και πολύ σημαντική για το χωριό τους. Αν κατέρρεε θα ήταν δύσκολο να επικοινωνούν με τα άλλα χωριά και να προμηθεύονται τρόφιμα και άλλες βασικές ανάγκες.

«Τι θα κάνουμε αν καταρρεύσει η γέφυρα;» ρώτησε η Μαρία τον φίλο της Νίκο.

Ο Νίκος που ήταν και μεγαλύτερος, προσπάθησε να σκεφτεί μια λύση.

«Μήπως να πάμε να ρωτήσουμε τον κύριο Παναγιώτη, αυτός θα ξέρει τι πρέπει να κάνουμε», η Μαρία συμφώνησε.

Το επόμενο πρωί οι δύο τους πήγαν στο σπίτι του σοφού γέροντα του χωριού του κυρίου Παναγιώτη. Ο κύριος Παναγιώτης ήταν γνωστός για τις ιστορίες του και την απίστευτη σοφία του, που είχε αποκτήσει μέσα από τα χρόνια.

«Κύριε Παναγιώτη, χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας», είπε η Μαρία.

«Η γέφυρα του χωριού είναι έτοιμη να καταρρεύσει και όλοι φοβόμαστε. Τι μπορούμε να κάνουμε;»

Ο κύριος Παναγιώτης, τους κοίταξε με την ήρεμη ματιά του και τους είπε: «Παιδιά μου, η γέφυρα δεν είναι απλώς ξύλα και πέτρες. Είναι το σύμβολο της ενότητας του χωριού. Δεν είναι μόνο η γέφυρα που πρέπει να σώσουμε, αλλά και το πνεύμα της συνεργασίας του χωριού. Αν δεν δουλέψετε όλοι μαζί καμία γέφυρα δεν θα επισκευαστεί».

Τα λόγια του γέροντα έμειναν στη σκέψη της Μαρίας και του Νίκου. Δεν ήξεραν ακριβώς τι να κάνουν, αλλά κατάλαβαν πως μόνο αν όλοι στο χωριό συνεργαστούν, θα μπορούσαν να σώσουν τη γέφυρα.

Μετά από λίγες ημέρες, η Μαρία και ο Νίκος συγκέντρωσαν όλους τους κατοίκους της Άνοιξης για να συζητήσουν το σχέδιο, τους εξήγησαν πως ο καθένας είχε κάτι να προσφέρει και πως η δύναμη της κοινότητας ήταν αυτή που θα έδινε λύση.

Με πολλή δουλειά και αλληλοβοήθεια η γέφυρα επανήλθε σε καλή κατάσταση και τα νερά του ποταμού υποχώρησαν σιγά-σιγά. Όλη η κοινότητα ένιωθε περήφανη για την επιτυχία τους. Η Μαρία και ο Νίκος, βλέποντας την κοινή τους προσπάθεια, κατάλαβαν κάτι πολύ σημαντικό.

«Η γέφυρα είναι μόνο το εξωτερικό», είπε ο Νίκος. «Η αληθινή γέφυρα είναι η ενότητα που δείξαμε όλοι μαζί. Αν δεν συνεργαζόμασταν δεν θα είχαμε καταφέρει τίποτα».

Από εκείνη την μέρα το χωριό της Άνοιξης έγινε πιο ενωμένο από ποτέ. Οι άνθρωποι συνειδητοποίησαν πως οι δύσκολες στιγμές δε λύνονται με την ατομική προσπάθεια, αλλά με τη συνεργασία. Η γέφυρα έγινε το σύμβολο αυτής της ενότητας και υπενθύμιση για τους κατοίκους

**να μη φοβούνται να ζητάνε βοήθεια γιατί
οι πολλοί είναι καλύτερη από έναν.**

Η δυστυχία του Κροίσου

Ύποτε, τα παλιά τα χρόνια ζούσε ένας άρχοντας μιας πολιτείας που το όνομά της είχε ξεχαστεί. Αυτός ο άρχοντας ήταν τόσο άπληστος και τσιγκούνης που δεν του έφτανε τίποτα από αυτά που είχε. Γι' αυτό είχε βάλει φόρους για τα πάντα. Φόρος για το περπάτημα, φόρος για την αναπνοή, φόρος για το φαγητό και για άλλα τέτοια παράλογα πράγματα. Την πολιτεία με όλους αυτούς τους φόρους τη θέριζε η φτώχεια.

Αυτοί που μπορούσαν και είχαν μαγαζιά ανοιχτά πήγαιναν στο παλάτι ένα μέρος της πραγματείας τους για να πληρώσουν τους φόρους και τα βγάζαν κάπως πέρα.

Οι πιο άτυχοι έμεναν στο δρόμο καθώς δεν είχαν να πληρώσουν τους φόρους. Για να τους ξεχρεώσουν, έπρεπε να υπηρετούν τον άρχοντα στο παλάτι μέρα νύχτα. Οι ακόμα πιο άτυχοι ήταν αυτοί που δεν τους έπαιρναν για υπηρέτες στο παλάτι και πέθαιναν στο δρόμο από ασιτία. Τα χρόνια περνούσαν και ο βασιλιάς όλο πλούτιζε και οι συνθήκες ζωής των πολιτών χειροτέρευαν. Μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα, ο άρχοντας ξύπνησε κεφάτος και χαμογελαστός, καθώς σήμερα θα κατέφθαναν στο παλάτι τα χρήματα από την είσπραξη των φόρων.

Όμως, η καρδιά του ήταν κρύα, όπως πάντα. Έπειτα από το πρωινό του είχε την παράξενη εντύπωση ότι κάτι του λείπει. Τότε μέσα στο δωμάτιο μπήκε ένας υπηρέτης του και του ανακοίνωσε την άφιξη της άμαξας με τους φόρους. Ο άρχοντας κατέβηκε σχεδόν τρέχοντας στις σκάλες του παλατιού του με την κοιλιά του να χοροπηδά. Στην είσοδο του παλατιού πάνω από εκατό υπηρέτες, κουβαλούσαν κιβώτια και σεντούκια με χρυσάφι. Τα μάτια του άρχοντα γυάλιζαν από απληστία.

Το βράδυ που είχε τελειώσει η καταμέτρηση των φόρων, ο άρχοντας ήταν έτοιμος να αποκοιμηθεί. Του ήρθε πάλι αυτή η παράξενη αίσθηση ότι κάτι του λείπει. Το επόμενο πρωί ο άρχοντας ξύπνησε βαριά άρρωστος. Κρύωνε, ζεσταινόταν, του ανέβαινε ο πυρετός, του ερχόταν αναούλα, αλλά πάνω από όλα ήταν δυστυχισμένος. Αυτή η αίσθηση ότι κάτι του λείπει είχε φωλιάσει στην καρδιά του.

Η είδηση ότι ο άρχοντας αρρώστιας εξαπλώθηκε σε όλη την πολιτεία και ακόμα παραπέρα. Εκατοντάδες γιατροί από όλο τον κόσμο πήγαν στο παλάτι και προσπαθούσαν με φάρμακα και γιατροσόφια να κάνουν καλά τον άρχοντα της πολιτείας.

Μια μέρα αυτή η είδηση έφτασε στα αυτιά ενός σοφού γέροντα. Αυτός ο γέροντας από τις εμπειρίες του κατάλαβε ότι θα έκανε καλά τον άρχοντα. Μια και δυο πήγε στο παλάτι του. Ο άρχοντας ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και μια ζεσταινόταν και μια τουρτούριζε από το κρύο.

«Γέροντα», λέει ο άρχοντας, »Εάν ξέρεις κάποια γιατρεία για αυτή την αρρώστια, σε διατάζω να μου την πεις». Παρά την αγένεια του άρχοντα, ο γέροντας τον πλησίασε και καλοσυνάτα αποκρίθηκε:

«Άρχοντά μου, αυτό που λείπει από τη ζωή σου είναι η ευτυχία και η αγάπη. Γιατί να την αποκτήσεις αυτή την ευτυχία πρέπει να χαρίσεις όλους τους θησαυρούς σου και σου υπόσχομαι πως έτσι θα γίνεις καλά. Ο άρχοντας δεν ήθελε ούτε να τον ακούσει. Διέταξε τους φρουρούς του να τον πετάξουν έξω. «Είναι τρελός», έλεγε από μέσα του. «Τα χρήματα και οι άνθρωποι είναι η ευτυχία και εγώ πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου».

Οι μέρες περνούσαν και η κατάσταση του άρχοντα όλο και χειροτέρευε. Μιας και δεν ήξερε πια τι να κάνει, φόρτωσε σε άμαξες ότι είχε και δεν είχε και ξεκίνησε να διανύει τους δρόμους της πολιτείας. Εκατοντάδες άνθρωποι βγαίνανε στους δρόμους, καθώς οι υπηρέτες του άρχοντα ξεφόρτωναν πράγματα και τσουβάλια με χρυσάφι από τις άμαξες. Προς μεγάλη έκπληξη του άρχοντα, η κατάσταση της υγείας του καλύτερευε με καθετί που χάριζε.

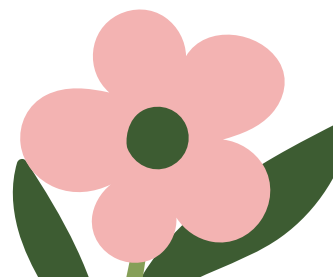
Πέρασαν χρόνια -τόσα πολλά πράγματα είχε- και ο άρχοντας που δεν ήταν πια άρχοντας, αλλά ένας χαμογελαστός κυριούλης με γενειάδα είχε χαρίσει τα πράγματά του όχι μόνο στους κατοίκους της πολιτείας του, αλλά και σε ανθρώπους γειτονικών χωριών και άλλων χωρών.

Αναρωτιόταν πώς ζούσε εκείνα τα χρόνια που ήταν άρχοντας εκείνη της πολιτείας και δεν είχε ούτε ένα φίλο. Γιατί τώρα πια είχε πολλούς φίλους και χαιρόταν να λέει ιστορίες στα παιδιά για να βλέπει τα χαμόγελα να φωτίζουν τα πρόσωπά τους. Είχε χαρίσει ότι είχε και δεν είχε, όπως του είχε πει εκείνος ο γέροντας ή σχεδόν του είχε μείνει ο θρόνος του που ήταν φτιαγμένος από μάρμαρο. Έτσι, σκέφτηκε να τον χαρίσει στον γέροντα που τον γιάτρεψε για να τον ευχαριστήσει που του έδειξε τον αληθινό δρόμο της ευτυχίας.

Τον έψαχνε για μήνες, ώσπου του έδειξε τον δρόμο για το σπίτι του γέροντα ένας χωρικός. Ήταν ένα απομονωμένο σπιτάκι σε έναν λόφο. Ο πρώην άρχοντάς μας χτύπησε την πόρτα του σπιτιού και περίμενε. Μόλις ο γέροντας άνοιξε την πόρτα, ο κυριούλης με τη γενειάδα τον αγκάλιασε λέγοντάς του «Για να σε ευχαριστήσω που μου έδειξες ότι η ευτυχία στη ζωή δεν είναι θησαυροί σου χαρίζω το τελευταίο πράγμα που μου έχει μείνει τον θρόνο».

Όμως, ο γέροντας λέει «Δεν τον θέλω φίλε μου. Κράτα τον εσύ. Εμένα μου αρκεί μόνο που βλέπω την ευτυχία και την αγάπη στο πρόσωπό σου. Και να ξέρεις ένα πράγμα, καλοί οι θησαυροί δε λέω, όμως σε κάνουν πραγματικά ευτυχισμένο μόνο όταν τους μοιράζεσαι».

Τα λεφτά δεν φέρνουν και την ευτυχία

Ο άνθρωπος που τα χάλασε όλα

Τρύπησε βουνά και έφτιαξε τους δρόμους
χωρίς να υπακούει της φύσεως τους νόμους.

Έκοψε τα δέντρα και τα έκανε χαρτιά
και μείναν χωρίς σπίτι του δάσους τα πουλιά.

Ξέρανε τις λίμνες, μίκρυνες ακτές
και πέταξε σκουπίδια μέσα σε αυτές.

Μόλυνε αέρα, χώμα και νερό
και προσπαθεί να ζήσει με το κακό αυτό.

Έκαψε τα δάση και κάθε ζωντανό
και έφτιαξε μπαλκόνια με θέα στο κενό.

Έσπειρε αυτοκίνητα, σπίτια και ακίνητα,
έχτισε εργοστάσια που τα έβλεπε θαυμάσια.

Τώρα δεν έχει φίλους, μα λίγους συγγενείς
πολλά λεφτά στην τσέπη και γύρω του κανείς.

Τον κύκλωσε ο φόβος και η μοναξιά,
η έλλειψη οξυγόνου και παγωνιά.

Άλλαξε το κλίμα και η ατμόσφαιρα
και άρχισε το χάος στη γεώσφαιρα.

Ο κίνδυνος μεγάλος και έφτασε κοντά
είδε φωτιές, πλημμύρες που δεν τις σταματά.

Άρχισε να φοβάται μα και να σκέφτεται,
πως το κακό της φύσης κοντά του έρχεται.

Θέλησε να φτιάξει τα πάντα από την αρχή
άρχισε να φυτεύει δέντρα με μεγάλη προσοχή.

Κατάλαβε πως αυτοκίνητα, τα σπίτια και τα χρήματα
δεν έχουν σημασία μπροστά στα κύματα.

Αγάπησε τη φύση, τα δέντρα, τα πουλιά,
τα όμορφα λουλούδια με τη μοσχοβολιά.
Ποτέ δε θα πειράξει της φύσης τη μορφή
και θα αγαπάει τον κόσμο με όλη τη ψυχή.

2024-2025